

Catalunya Cristiana

Setmanari d'informació
i de cultura religiosa
ANY XLIII | NÚM. 2234
2,90€ | 17 JULIOL 2022

«Església sinodal: que tothom escolti tothom»

Entrevista al cardenal Mario Grech, secretari general
del Sínode dels Bisbes

P 3 i 8-12

P 24-27

**Seguim amb
les Rutes Espirituals
per Tàrraga**

ràdio estel

El matí a Ràdio Estel
de 8 h a 13.45 h

Tot anirà bé
de 15 h a 18 h

Camins
de 20 h a 21 h

Barcelona 106.6

Tarragona 100.6

Girona 103.4

Lleida 91.5

Catalunya Central 93.7

Vic 98.4

Tortosa 90.1

El Garraf 96.8

La Cerdanya 104.4

La Seu d'Urgell 105.0

Andorra 107.5

Bossòst 106.0

escoltant, sentiràs

MN. MIQUEL RAMÓN
Director

El Sínode i la ideologia de gènere

Mons. Mario Grech, secretari del Sínode, ens comenta en una entrevista que el teòleg suís Hans Urs von Balthasar deia que a l'Església hi ha un principi petrí i un principi marià. Pere i Maria són importants a l'Església i cadascun exerceix la seva funció i aporta una cosa única, i es complementen l'un amb l'altra.

Podríem aproximar-nos a aquestes dues figures des d'una perspectiva en la qual la masculinitat i la feminitat es relacionen mútuament per poder així reflectir d'una manera més adient i completa el veritable rostre de Crist. No es tracta de discutir quina figura és més important, sinó de comprendre què aporta cadascun a la nostra vida eclesial.

Pere és masculí, dotat d'un caràcter impetuós, amb un gran cor que vol seguir el Senyor amb un moviment immediat, gairebé instintiu. Donaria la vida pel seu mestre, tot i que després en descobreixi la fragilitat i la por, així com la seva traïció. Pere queda arravatat per la figura de Crist, el seu cor ardent li surt del pit amb les seves paraules i els seus gestos. Vol sortir d'ell mateix, com si un fil l'estirés per seguir el profeta de Galilea.

El caràcter masculí porta l'home a voler analitzar i comprendre la realitat, a identificar els motius, les raons i

les causes del que passa. Cal entendre, conceptualitzar i sintetitzar perquè la fe sigui comprensible i assimilable per l'home de totes les èpoques. Això és el que fa el Successor de Pere, confirmar els germans en la fe, exposar el contingut del Credo, explicar per què Crist és l'únic que respon a l'anhel d'infinnit del cor de l'home.

Maria, per la seva part, s'apropa al misteri del seu Fill des d'una altra perspectiva. Ella, inicialment, no ha tingut Crist davant, com Pere; sinó que l'ha tingut dins, creixent al seu ventre, immers amb Ell en el seu desenvolupament. En una experiència com aquesta, no valen els conceptes ni les explicacions, sinó senzillament una mirada silenciosa i contemplativa, que ens porta a acollir el Senyor, a mirar-lo i ser mirats. Maria acull al cor i medita, recorda, assaborix, fa carn. Es tracta d'un llenguatge diferent, de la gramàtica de l'ànima i del cor, que fa que les coses siguin intuïdes i viscudes abans que racionalitzades.

Pere i Maria, el masculí i el femení, s'uneixen en un camí sinodal per comprendre i estimar el Senyor. Dues formes complementàries i necessàries, on s'expressa la vivència de la fe d'una manera rica i profunda, on s'entrellaça el que és masculí i el que és femení. Hi ha una ideologia de gènere més revolucionària que aquesta?

Contingut

03
Editorial

05
La setmana

06
Opinió

08
En primer pla

13
Vida eclesial

23
Opinió

24
Rutes espirituals

28
Carta dominical

30
Bíblia

32
Litúrgia

34
Espai lectors

36
Societat

46
Agenda

47
Des del carrer

En els 40 anys de Cristianisme i Justícia

PÀGINA 14-15

37
L'associació Bocatas prepara entrepans a persones sense llar i amb problemes de drogodependència

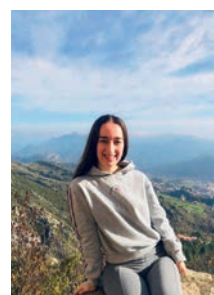
Una dècada de misses polifòniques a Barcelona

PÀGINA 36

Romeria a la Fontcalda: tradició i espiritualitat

PÀGINA 34

47 Miriam Pareja, coordinadora d'una de les seus de Hogar de María a l'Eixample de Barcelona

La setmana en tuits

PHILIP PULLELLA
@PHILIPPULLELLA

Corresponsal de Reuters al Vaticà
En una entrevista amb Reuters, el papa Francesc rebutja les informacions que pensa dimitir en un futur proper, dient que està en camí de visitar el Canadà aquest mes i que espera anar a Moscou i Kíiv després. Nega que tingui càncer

RAMON CARBONELL
@RAMONCARBONELL6

Director Càritas Sant Feliu de Llobregat

Molt content que es pugui reprendre el sopar del grup de solidaritat Fem Pous de la parròquia de la Geltrú. La comunitat parroquial es troba en la 15ena edició d'aquesta fantàstica activitat, que recull fons per a projectes al Camerun

HELIODORO MIRA
@DHELIO

Sacerdot

El papa Francesc donarà per primera vegada veu a les dones en el nomenament de bisbes

M. CARME JUNYENT
@CARMEJUNYENT

Lingüista

Pels que creieu que això de la llengua inclusiva no és una imposició, surt una convocatòria d'ajuts de la Generalitat on el quart requisit és «Utilitzar un llenguatge inclusiu i no sexista ni androcèntric en els comunicats i la publicitat tant escrita com audiovisual»

EVA FERNÁNDEZ
@EVAENLARADIO

Corresponsal Cope al Vaticà

Ha mort als 87 anys el cardenal Claudio Hummes, prefecte emèrit de la Congregació per al Clergat del Vaticà. Gran amic del papa Francesc, va ser el primer de felicitar-lo després de l'elecció i li va dir: «No t'oblidis dels pobres!»

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

Gran trobada laical

El col·legi La Salle Bonanova de Barcelona acull, del 21 al 24 de juliol, una gran trobada de laics de parròquia d'arreu d'Espanya, emmarcada en la IV Assemblea de l'Acció Catòlica General. La presidenta d'aquest organisme a l'arxidiòcesi de Barcelona, Cori Casanovas, explicava el 6 de juliol, en una entrevista a l'espai *Sense distància*, que «la preparació ha estat frenètica, amb més de 900 inscrits per participar en una experiència d'Església en sortida sobre com anunciar Jesucrist amb obres i paraules».

Cori Casanovas deia que l'enfocament de les jornades «s'ha centrat en una relectura i actualització de les obres de misericòrdia, a partir de tallers de vivències i des de la visió de la presència pública de l'Església». Després de subratllar el treball en equip, la presidenta de l'Acció Catòlica General a Barcelona recordava que «és una trobada oberta als laics que volen viure la vocació i la missió enmig del món en continuïtat amb el Sínode 2023». Les inscripcions estan tancades, però l'adreça secretaria@accioncatolicageneral.es permet apuntar-se a una llista d'espera.

Zoom

EDUARD BRUFAU

Per primera vegada des d'abans de la pandèmia la catedral de Siena, a la Toscana, ha deixat al descobert el seu vistós paviment. Es tracta d'un immens mosaic de peces de marbre de diferents colors, amb 56 escenes de temes bíblics. Elaborat entre els segles XIV i XIX és una obra única al món, i per tal de conservar-la només es mostra de tant en tant. Per això només es podrà veure fins a l'octubre, quan les catifes protectores el tornaran a cobrir.

L'efemèride de la setmana

23 de juliol del 1954: el Patriarca de Venècia, futur Joan XXIII, visita Montserrat, l'endemà passarà per Barcelona.

DES DEL MONESTIR

Molinets de vent

El diumenge de Pentecosta vam estar fent molinets de vent amb les monges més grans de la comunitat, vaig proposar-ho com un Taller de Pentecosta i vaig instal·lar una taula a la fresca amb tot el material necessari: fulls de paper tallats en quadrat, rodanxes de taps de suro, agulles de cap, varetes de fusta i llapis, regles i tisores. L'elaboració del molinet, que ja havia provat prèviament, va ser fàcil i entretinguda. Érem a l'exterior i feia vent, cosa força habitual a casa nostra, i això ens va fer estar ben ocupades per tal que no ens voleïessin els materials abans d'hora!

La idea de fer aquest taller se'm va ocórrer el mateix dia al matí mentre era a l'eucaristia (coses de l'Esperit Sant!) i em va transportar als meus anys de monitora a l'Esplai

Sant Pere del Masnou, dels quals guardo un record entranyable. Aleshores, tot l'equip de monitors preparàvem les activitats amb els seus objectius educatius i pensàvem l'ambientació més divertida per dur-la a terme amb els infants.

En el cas del monestir, quan preparo alguna activitat normalment també hi engresco el noviciat, ho comento amb la Mare abadessa i, després, penjo un cartell per informar i animar les monges que s'hi vulguin apuntar. Així ho vaig fer aquell diumenge de Pentecosta i tot va funcionar la mar de bé. Un cop acabats els molinets, vam comprovar, amb gran alegria de totes, que giravoltaven a gran velocitat i la germana rebostera ens va obsequiar amb una beguda refrescant que va completar la festa.

**GNA. MONTSERRAT
UNTERLÖHNER SALVAT**
Sant Benet de Montserrat

Celebrar la Pentecosta és quelcom tan senzill i dinàmic com això: deixar que bufi l'Esperit! La Dra. Claustre Solé ens havia predicat un recés la vigília i, entre moltes coses boniques, ens va recordar que la nostra plenitud és deixar que Déu actuï a través nostre. Cadascuna ho ha de fer a la seva manera i, en el meu cas, va ser així, fent molinets de vent! Per cert, si encara no n'heu fet mai cap, us convido a provar-ho, és senzill i divertit, i, si hi pareu atenció, hi podreu comprovar com bufa l'Esperit!

Quan preparo alguna activitat també hi engresco el noviciat

DR. RAMON PRAT I PONS

Professor emèrit de la Facultat de Teologia de Catalunya

PENSANT-HO MILLOR

La saviesa i la humilitat

Molta gent pensa que el terme *humilitat* equival a la carència material i a la vulnerabilitat. Per això, hom parla de la condició humil com a sinònim de carència i pobresa. Tanmateix, *humilitat* ve de *humus* (=terra) i equival a tocar de peus a terra. Es refereix, doncs, a ser realista i conscient de la nostra condició limitada corporal, mental, emocional, social i espiritual. La consciència humil és bàsica per a una espiritualitat sana, perquè les dones i els homes no som «deus» sinó justament humans (*terra*). La humilitat ajuda a no caure en el parany de l'orgull i mena vers la veritat, la justícia, la pau, l'amor i la llibertat.

Jesús de Natzaret fa dos mil anys que ens va donar aquest sentit tan

positiu de la humilitat. El Crist en la seva predicació s'hi va referir moltes vegades, però n'hi ha prou amb recordar quan va dir: «Et dono gràcies, Pare, perquè has revelat als senzills allò que has amagat als savis i als entesos» (Mt 11,25-30). Fou un anunci que va acreditar amb el seu testimoniatge de vida i, especialment, en la seva mort a la creu.

El tarannà del Crist humil ha estat sempre viu en l'Església, des de la Pentecosta fins avui, amb figures rellevants com Maria de Natzaret, Agustí d'Hipona, Tomàs d'Aquino, Francesc d'Assís, Clara

d'Assís, Teresa de Jesús, Teresa de Lisieux, Edith Stein, Josep M. Rovira Belloso, Cristina Kaufmann..., i molts cristians anònims que viuen al nostre entorn.

El papa Francesc és una icona vivent d'aquesta saviesa de la humilitat. Ho mostra en els seus grans documents (*Evangelii gaudium*, *Fratelli tutti*, etc.); encara més en els petits detalls del seu tracte diari amb els altres, amb la natura i la història i, per damunt de tot, en la seva mirada intel·ligent que irradia tendresa i llum.

La renovació eclesial, que cerquem per mitjà de la *Sinodalitat*, passa pel retrobament de la saviesa humil del Crist de les *Benaurances*, les *Obres de misericòrdia*, el *Pare-nostre* i el *Magníficat*.

La consciència humil és bàsica per a una espiritualitat sana

JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Acollir i escoltar Crist

El passatge de l'Evangeli de Lluc que serà proclamat aquest diumenge ens presenta dues dones entranyables: Marta i Maria. El testimoni d'aquestes dues germanes ens ajudarà a viure amb més autenticitat la nostra vida cristiana.

L'evangelista Lluc explica que Jesús entra en un poble i es dirigeix a la casa de Marta i Maria. Maria, en veure el Senyor, ho deixa tot i es posa als seus peus per escoltar-lo. Marta, en canvi, només vol que a Jesús no li falti res. Es desvia per ell. Té tanta feina que demana al Senyor que li digui a la seva germana que l'ajudi. Però Jesús s'hi dirigeix amb afecte i li diu: «Marta, Marta, estàs preocupada i neguitosa per moltes coses, quan només n'hi ha una de necessària. Maria ha escollit la millor part, i no li serà pas presa» (Lc 10, 41-42).

Marta és una dona acollidora i hospitalària. Jesús no li retreu la seva constant activitat. Bona prova és que el fragment anterior a l'episodi sobre Marta i Maria és la paràbola del bon samarità. Jesús ens convida a treballar intensament pels nostres germans, sobretot pels més vulnerables. El consell de Jesús a Marta va en una altra direcció. Jesús, mitjançant Marta, ens adverteix del perill que tots tenim de quedar atrapats per les nostres moltes ocupacions, per l'activisme.

Maria es queda asseguda als peus de Jesús escoltant la seva Paraula. A la Bíblia, posar-se als peus d'algú significa

fer-se'n deixeble. Aquesta és la «part millor» a què fa referència l'evangelista. Maria ens ensenya que el més important per a la vida cristiana és estar al costat de Jesús i trobar algun moment per entrar en comunicació amb Ell a partir de la Paraula de Déu. Si ho fem així, no caurem en l'activisme, no serem absorbits per les nostres múltiples tasques. Serem com l'esbarzer ardent de què ens parla el llibre de l'Èxode. L'esbarzer es cremava, però no es consumia (cf. Ex 3,2). Si, com Maria, ens quedem al costat de Jesús, rebrem la força necessària per servir els nostres germans i germanes amb amor i alegria.

Marta i Maria acullen Jesús. A casa d'aquestes dues germanes, Jesús pot descansar de les fatigues de la jornada. Marta i Maria li ofereixen una llar on se sent acollit i escoltat. També avui Jesús vol ser el nostre amic, venir a casa nostra i viure amb nosaltres per sempre. L'autor del llibre de l'Apocalipsi ho expressa amb aquestes belles paraules: «Mira, soc a la porta i truco. Si algú escolta la meua veu i obre la porta, entraré a casa seva i soparé amb ell, i ell amb mi» (Ap 3,20).

Benvolguts germans i germanes, el testimoni de Marta i Maria ens anima a acollir els nostres germans i compartir amb ells l'alegria de l'evangeli. Siguem capaços de trobar algun moment per estar a soles amb Jesús i escoltar amb goig la seva Paraula.

«Quan n'excloem
alguns, estem
tancant les
orelles a la veu
de l'Esperit»

**Cardenal Mario Grech, secretari general
del Sínode dels Bisbes**

El cardenal maltès, un home afable i proper.

L'Església viu un moment especialment engrescador i, alhora, crucial: el Sínode de la Sinodalitat (2021-2023), sota el lema «Comunió, participació, missió». Parlem amb el secretari general del Sínode dels Bisbes, el cardenal Mario Grech, sobre què suposa aquest camí sinodal, els reptes i desafiaments i, també, els somnis als quals ens convida.

Per què la paraula «sínode», que significa «caminar junts», ens remet a l'experiència de la comunitat cristiana primitiva?

Tot parteix de la pregària sacerdotal del Senyor durant l'Última Cena, on va demanar al Pare que ens ajudés a estar tots units, que tots fóssim u a l'Església. La unitat significa que tots els batejats formem una família. En aquesta família tots els membres tenen alguna cosa a aportar. Una Església sinodal és una Església que crea espais perquè tothom escolti tothom. Perquè cadascú escolti, no les opinions pròpies, sinó l'Esperit Sant que viu en cadascun de nosaltres. En la pregària sacerdotal Jesús promet que enviarà l'Esperit Sant, perquè ens ensenyi i ens recordi tot el que el Senyor ens ha dit i deixat. L'Esperit Sant té aquesta funció d'ensenyar-nos i fer-nos recordar tot el que Jesús havia

dit i fet. I com ho fa? A través de tots els membres del poble de Déu, que cerquem ajudar-nos mútuament a conèixer la voluntat del Senyor. Per a mi, una Església sinodal és una Església que s'entesta a buscar plegats la voluntat del Senyor en el dia a dia.

La veu de l'Esperit Sant també parla a través de les persones més febles, més marginades?

És clar. Però potser marginades i febles segons el nostre criteri. Som nosaltres els qui tenim els nostres esquemes, els qui definim qui és al centre i qui a la perifèria, qui és feble o qui és fort. Per al Senyor no existeixen aquestes categories. Tots tenim la mateixa dignitat, perquè som batejats. Quan n'excloem alguns, estem tancant les orelles a la veu de l'Esperit. Molts cops Déu no escull els perfectes, els forts, sinó els febles. No escull els qui són al centre sinó els de la perifèria. Per escollir Maria, el Senyor va anar a Natzaret, un poble de la perifèria. Tota l'Escriptura està plena d'aquests exemples, on el Senyor té aquesta predilecció per les persones que no són al centre, sinó a la perifèria i, a través d'elles, comunica la seva veu.

Les persones amb algun tipus de discapacitat són peces clau del procés sinodal?

«Una Església sinodal és una Església que crea espais perquè tothom escolti a tothom»

No conec cap família on hi hagi una persona feble i que sigui exclosa. Al contrari, una família que tingui una persona fràgil al seu si normalment la té al centre, i no tant per donar-li alguna cosa, sinó per rebre. Aquesta persona sap donar molt als altres membres de la família. És una metàfora que pot ajudar-nos a entendre'ns els uns als altres com a Església. La primera experiència d'Església no la fem en la comunitat eclesial sinó en la família, que també s'anomena «Església domèstica». A la família els batejats troben no només l'espai per interactuar, per dialogar, per acceptar-se els uns als altres, sinó que també hi troben l'afecte que guareix les ferides, que ens ajuda a acollir-nos i a entendre'ns més bé.

Viure més aquests valors de la família en la vida eclesial ens ajudarien a vèncer el clericalisme en l'Església?

La imatge de la família també ens ensenya a entendre més bé els diferents ministeris en l'Església. Hi ha el pare, la mare, els fills. Entre ells hi ha una jerarquia diversa, però sempre són una família. Hi ha aquesta dinàmica familiar que crea la *comunió*. Això és el que una Església sinodal ens ajudarà a descobrir: la *bellesa de la comunió*, on tenim diferents ministeris, carismes diferents, però som una família clau al servei dels altres.

«Comunió» és una paraula clau...

Si no hi ha comunió no hi ha sinodalitat. Si hi ha comunió significa que hi ha un espai per compartir els nostres compromisos. Una parròquia que estigui dirigida només per un o per uns pocs s'arrisca a no conèixer la riquesa que hi ha en els seus membres. Una parròquia que realment es compromet a crear aquest esperit de comunió, on realment hi ha una comunitat eclesial, segurament podrà gaudir dels beneficis dels dons que tenen els membres. Són diferents, però no significa que en la seva diversitat no podran contribuir i sostenir-se per al regne de Déu.

La sinodalitat és el motor dels principals temes del magisteri del papa Francesc pel que fa a la custòdia de la creació i de la fraternitat humana universal?

Per a mi, aquest és el fonament.

Si realment volem interessar-nos en els reptes ecològics, en els reptes socials, en els reptes ètics, si realment volem arribar a una societat on hi hagi aquesta fraternitat, hem de sumar les nostres forces i comprometre'ns junts, en cas contrari no podrem aconseguir aquesta custòdia de la creació i de la fraternitat humana. Aquesta és la nostra missió com a Església sinodal: superar l'individualisme, l'egoisme, i trobar-nos junts com a poble de Déu. La comunió ens ajuda precisament a sortir del nostre egoisme i a trobar els lligams que realment ens fan ser una sola família.

Recentment vostè va viatjar a Polònia, on va visitar els refugiats d'Ucraïna, com va ser tocar la carn sofrent d'aquesta guerra?

Em van portar a una parròquia on totes les famílies havien obert la porta per acollir persones d'Ucraïna. Per què ho van fer? Perquè hi ha aquest esperit de comunió, se senten com una família. Si no fos així, no crec que hagués estat tan

Un moment de la conversa entre el cardenal Mario Grech i el nostre corresponsal a Roma, fra Bernat Folcrà.

a Malta la gran tradició d'acollida que caracteritza aquesta terra. Vostè ve de Malta. Creu que és al capdavant del procés sinodal pel fet de procedir d'una terra on aquests valors són tan forts?

Entenc el que el Sant Pare va mirar de recordar-nos. Si partim dels Fets dels Apòstols, els nostres avantpassats van acollir Pau i tots els que en el vaixell van naufragar a Malta, però no només. L'hospitalitat és una característica del nostre poble. Sens dubte, hem de tenir-ne cura, perquè malauradament avui hi ha altres filosofies, altres mentalitats, que poden afeblir la bellesa d'aquest valor, d'aquesta obertura per acollir l'altre. Acollint l'altre és com s'acull l'Altre amb majúscula. Perquè el Senyor és present en l'altre. Acollir l'altre no és només un factor sociològic, també té una dimensió religiosa. Obrint-se a l'altre és com ens obrim al Senyor també.

La germana Nathalie Becquart, en la seva feina de sotssecretària del Sínode, demana que s'obrin més espais a la veu de les dones. Aquesta obertura també ens interpel·la com a família?

Ningú n'està exclòs. Nosaltres, com a Església, tenim necessitat d'escoltar més la veu femenina. Von Balthasar parla de dos principis: el petrí i el marià, el principi joànic. És Maria qui encarna el principi marià, el principi femení, el principi joànic. Nosaltres encara hem d'aprendre a integrar aquests dos principis, el petrí i el marià, el joànic. Per a mi, aquesta serà una riquesa, naturalment respectant les crides que fa el Senyor i els ministeris que confia a l'Església.

El Sínode d'avui és com una nova Pentecosta?

A la Pentecosta els deixebles no estaven sols, hi havia una dona. Els apòstols van rebre l'Esperit juntament amb Maria i, després Maria, en el seu geni femení, ha donat la seva contribució a la comunitat eclesial. Aquest també ha de ser el valor de la dona en l'Església d'avui.

Quin rol té la pregària i la vida contemplativa en el procés sinodal?

És l'ànima. La pregària és l'ànima del Sínode. Per què? Perquè és un exercici d'escolta, d'escolta de l'Esperit, i no podem escoltar l'Esperit si no ens posem de genolls. De manera ordinària l'Esperit es co-

fàcil que el rector hagués pogut trobar aquesta solució i oferir aquesta acollida. Això és el que realment em va commoure: que tota la paròquia, formada per tantes famílies, participés en aquest projecte de caritat,

Què més ens cal perquè puguem construir aquesta pau que tant desitgem a Ucraïna?

Pau significa ser capaços de posar-nos al voltant d'una taula i buscar entendre'ns els uns als altres, sense que ningú se senti superior a l'altre, sense que ningú busqui dominar l'altre, sinó que mirem de cercar plegats allò que s'anomena el bé comú. Com ho podem fer, si entre nosaltres no hi ha aquesta obertura, si no hi ha aquesta comprensió que som una sola família? Aquest és el repte més gran: que en una societat tan dividida la comunitat cristiana busqui consolidar aquest esperit de sinodalitat, cerqui caminar junts per abordar el desafiament de la pau.

El papa Francesc va subratllar

«Acollint l'altre és com s'acull l'Altre amb majúscula»

«Nosaltres, com a Església, tenim necessitat d'escoltar més la veu femenina»

El secretari general del Sínode dels Bisbes va tenir ocasió de trobar-se amb refugiats ucraïnesos a Polònia.

munica a través de la paraula del Senyor. D'aquí la importància de la meditació i de la contemplació. En cas contrari, en lloc d'escoltar l'Esperit només ens escoltem a nosaltres mateixos; en lloc de comunicar la veu de l'Esperit només ens comuniquem a nosaltres mateixos. Aquesta no és una contribució vàlida per a l'Església, aquesta no és la voluntat del Senyor.

Vostè va escriure una carta als sacerdots en la qual els deia: «El propòsit del Sínode no és tant produir documents, sinó fer que germinin somnis, suscitar profecies i visions.» Aquestes paraules ens conviden a viure amb més força la nostra fe?

Sí, però sols no podem aconseguir aquests objectius. El més important en aquest somni és que ens trobem junts, que caminem plegats. Que no hi hagi una comunitat dividida entre l'elit i els menys formats; entre els que dirigeixen i els que segueixen, sinó que caminem junts, respectant els ministeris i els carismes. Al poble de Déu hi ha molts carismes que encara estan ocults. Aquests carismes han de ser descoberts i reconeguts. L'Esperit Sant no és avar, ofereix abundantment els seus carismes, però després els carismes han de ser reconeguts, implementats i practicats per la comunitat eclesial.

Hauríem de redescobrir i cuidar millor aquesta dignitat de batejats?

Certament! Hi ha una dimensió que el discurs de la sinodalitat ens està ajudant a apreciar més: justament el baptisme, la dignitat baptismal, perquè tot parteix del baptisme. Avui jo no hauria estat bisbe, sacerdot, si abans no hagués rebut el baptisme. Passa el mateix amb la vida religiosa, amb la vida consagrada. És més, la vida consagrada ens ajuda a viure amb més força el nostre baptisme. El camí sinodal té aquest objectiu d'ajudar-nos a reconèixer i apreciar la bellesa del

baptisme.

El camí sinodal, té un abans i un després amb la guerra a Ucraïna?

Ens ha ofert una altra possibilitat. Perquè ens sentim com una sola família, ens sentim units amb les persones que pateixen, hem participat en els seus patiments. Estic meravellat de veure les iniciatives sorprenents de caritat, i també l'obertura que han mostrat no només a Polònia, sinó també a molts altres països, per acollir els refugiats. En cert sentit, la guerra ens ha ajudat a obrir-nos millor als altres i a entendre el valor d'aquest esperit de comunitat.

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
• LLICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de Catalunya Cristiana tindran un descompte

de 20 euros

www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entrl. 2n - 08006 Barcelona

Vida eclesial

Aquesta setmana recordem
els 40 anys de Cristianisme
i Justícia i presentem la memòria
anual de Càritas Catalunya

En els 40 anys de Cristianisme i Justícia

JOSÉ IGNACIO GARCÍA

Jesuïta, director de Cristianisme i Justícia

El temps és una variable de la vida sobre la qual no tenim cap influència. Diem que és «inexorable» per expressar que no podem fer res per alterar-ne el pas, així que en aquest sentit celebrar els quaranta anys de Cristianisme i Justícia té alguna cosa d'inevitable: un dia rere l'altre ens han dut fins aquí. El que sí que ha estat cosa nostra va ser donar forma a una intuïció inicial, anar creixent, teixint aliances, corregint i innovant; i ara mantenir una rica tradició i continuar mirant al futur. I mirar-hi amb la mateixa passió i entusiasme de fa quaranta anys, però amb molta més experiència.

A Cristianisme i Justícia ens agrada recordar els inicis perquè són un molt bon exemple de senzillesa i creativitat. Al jesuïta Francesc Riera li va resultar interessant publicar un primer document, i poc temps després, un segon text, amb el format d'un quadern. Avui tenim 227 títols. I com passa moltes vegades amb les idees originals, la senzillesa n'és la fortalesa. Els quaderns es van succeint i van desvetllant l'interès dels lectors fins a arribar a una difusió propera als quaranta mil, en tres idiomes: castellà, català i anglès. Són publicacions amables, que presenten d'una forma directa i accessible un tema d'actualitat, una qüestió teològica o un debat social. Però són, a més, una forma de comprendre el món i de situar-s'hi.

L'esforç de cada quadern, i de tots en el seu conjunt, és el d'ajudar-nos a mirar el món (els fenòmens socials i les qüestions polítiques o econòmiques) amb els ulls de l'Evangeli. Això pot resultar sorprenent per a molts, per als quals la fe s'hauria de centrar en les coses religioses. Llegint l'Evangeli, contemplat Jesucrist, descobrim que no

hi ha zones opaques per a la presència de Déu. El misteri de l'Encarnació ha incorporat una nova variable per interpretar cada moment de la història; així podem reconèixer on la justícia, la veritat i la pau creixen, o, al contrari, on minven o pateixen. D'aquesta manera de concebre la història, i les relacions humanes, l'Evangeli en diu Regne de Déu. Els quaderns de CJ serien unes lents per reconèixer la presència i els dinàmismes d'aquest Regne.

És lògic preguntar-se si després de tant esforç i tants anys hem aconseguit alguna cosa. Davant de tants conflictes existents al nostre entorn, tanta injustícia i sofriment, és possible sentir que la nostra contribució es dilueix enmig d'una història que continua mostrant la seva resistència al bé i la fraternitat. Per comprendre-ho, ens hi poden ajudar les paraules de Javier Vitoria, reconegut teòleg membre de CJ: «En aquestes circumstàncies, el cristianisme necessita recordar contínuament que allò veritable-

L'esforç de cada quadern és el d'ajudar-nos a mirar el món amb els ulls de l'Evangeli

El fracàs ens fa mal, perquè és fracàs i dolor del món, però no ens paralitza

Celebració dels 40 anys,
el 10 de juny passat.

ment important i decisiu no és ni l'èxit ni el fracàs en les lluites concretes a favor de la justícia, sinó l'amor servicial a favor de l'alliberament del pròxim. Dit d'una altra manera, des d'una perspectiva cristiana, el compromís amb l'alliberament és vàlid per si mateix, no depenent de l'eficàcia ni els resultats. I els cristians creiem que, per molts que siguin els sacrificis i les derrotes, aquest compromís és sempre fructífer: no hi ha acte d'amor que caigui en sac foradat de manera definitiva i irreversible. A aquesta praxi d'alliberament —i no cap altra— ha promès Déu en Jesucrist la seva especial presència, com a prolongació de la seva acció creadora i salvadora. La mort de Jesús a la creu, el seu amor "infructuós" que hi és simbolitzat, mostra que tota praxi adreçada a l'alliberament i la reconciliació a favor del pròxim és vàlida en i per si mateixa i no únicament per l'èxit que eventualment assoleixi. La salvació/alliberament, la tasca encomanada per Déu a l'Església i encara pendent de realitzar en la nostra història, tindrà sempre l'estigma del fracàs, les marques del patiment i de la mort, la traça identitària d'un amor impotent que, alhora, mai no es dona per vençut. Justament aquesta experiència és la que permet als creients captar que la salvació no està en les nostres mans prometi-ques humanes i que, malgrat això, Déu concedeix un futur a tots els nostres esforços d'alliberament i reconciliació, que supera els límits de la nostra història» (*Una teologia arrodillada e indignada*, Sal Terrae, 2013, p. 202).

Quaranta anys després continuem somiant i pensant en el futur. El fracàs ens fa mal, no perquè sigui el nostre fracàs, sinó perquè és fracàs i dolor del món, especialment dels més exclosos i vulnerables. Però no ens paralitza. La nostra reflexió és humil, precisa, sense gaires ornaments, i està arrelada en la convicció profunda que Jesús de Natzaret ens precedeix i, per això, ens atrevim a parlar. Volem acompanyar moltes persones que, creients o no, viuen guiades per una esperança que supera les contradiccions quotidianes per viure obertes a un futur que volem just i fratern. No podem conformar-nos amb menys.

LUNET
FACILITAT SERVICIS

**EL BENESTAR SEMPRE
COMENÇA AMB UN SOMRIURE**
- Mare Teresa de Calcuta

lunet.es
comercial@lunet.es · 902 010 977

Temps de contemplació

Pare,
em poso a les Vostres mans.
Feu de mi el que Vós vulgueu.
Sigui el que sigui, us en dono gràcies.
Estic disposat a tot.
Ho accepto tot,
sempre que es compleixi la Vostra voluntat
en mi i en totes les criatures.
No desitjo res més, Pare.
Us encomano la meva ànima,
us la dono amb tot l'amor de què soc capaç,
perquè us estimo i necessito donar-me,
posar-me a les Vostres mans sense límits,
amb infinita confiança,
perquè Vós sou el meu Pare.

Sant Carles de Foucauld

Pla de xoc contra la pobresa i l'exclusió social

Fins a 241.864 persones es van beneficiar, el 2021, de l'acció social de Càritas Catalunya

CARME MUNTÉ MARGALEF
Redacció

Una crisi sumada a una altra està generant grans nivells d'exclusió social que, segons el darrer Informe Foessa, a Catalunya és del 29,1%. Estem parlant de la crisi econòmica del 2008, la dels refugiats sirians del 2015, la pandèmia del Covid del 2020 i la crisi provocada per la guerra a Ucraïna (2022). «Amb cada nova crisi les persones que atenem es queden per sota de la situació social de la qual partien», constata Anna Roig, representant de la Comissió de Comunicació de Càritas Catalunya.

Amb cada crisi plou sobre mullat. I agreuja les tendències que fa anys que es constaten com la precarietat laboral i d'habitatge, sumada a l'escassa cobertura de les polítiques socials. Però és que alhora genera nous motors d'exclusió com la bretxa digital.

Davant d'aquesta situació, el president de Càritas Catalunya, Francesc Roig, ha demanat un pla de xoc contra la pobresa i l'exclusió social. I ha exigit un seguit de mesures concretes com són la creació d'un veritable parc d'habitatge públic de lloguer, harmonitzar l'Ingrés Mínim Vital i la Renda

Garantida de Ciutadania, un pla de formació ocupacional orientat a les necessitats del mercat laboral, un sistema fiscal que redistribueixi de manera més justa la riquesa, un pla de xoc contra l'atur dels joves i polítiques de suport a les famílies.

Va ser en la presentació de la memòria anual de Càritas Catalunya, que aplega l'acció de les deu Càritas diocesanes així com de les arxiprestals i parroquials. Va tenir lloc el 7 de juliol a la Sala d'actes del Seminari de Vic i va ser presidida pel bisbe de Vic, Romà Casanova, que va constatar com les persones que arriben a Càritas cada vegada «es troben més deteriorades, són més vulnerables i moltes estan en situació límit». «Cal la conversió de tot-hom, no tancar els ulls a la realitat», va afegir.

Les dades concretes de la memòria les va presentar Caye Gómez, representant del Grup de Treball d'Anàlisi Social de Càritas Catalunya. El 2021, 241.864 persones, corresponents a 98.797 llars, es van beneficiar de l'acció social de Càritas Catalunya. Es tracta d'un 12% més que el 2019, l'any abans de la pandèmia.

Pel que fa al perfil de les persones ateses, es refermen tendències com la feminització de la pobresa (el 57% són dones); la pobresa infantil (el 49% són famílies amb menors a càrrec); la precarietat habitacional (un 43% no tenen un habitatge digne) i laboral (el 61% estan a l'atur i el 19%, malgrat que treballen, són treballadors pobres).

I d'acord amb la tendència dels primers mesos del 2022, amb una inflació galopant, Anna Roig va fer una crida a la societat a incrementar l'ajuda econòmica, que el 2021 va permetre una inversió de 46,8 milions d'euros gràcies a 19.205 socis, donants i empreses col·laboradores, i més d'11.000 persones que hi treballen, sobretot voluntàries.

ANNA ROIG
«Amb cada nova crisi les persones que atenem es queden per sota de la situació social de la qual partien»

El bisbe Romà Casanova va presidir, el 7 de juliol, la roda de premsa de presentació de la memòria.

Devocions marineres

JOAN PALLARÈS-PERSONAT
 Historiador

A l'estiu i amb les vacances, el mar sembla que sigui més present. Avui i a casa nostra, dues advocacions dominen les devocions marineres, la de Sant Pere entre els pescadors i la de la Mare de Déu del Carme per a tota la gent de mar, mentre que altres advocacions que antigament gaudien de gran devoció han quedat arraconades i restringides a àmbits locals.

La devoció dels pescadors per sant Pere és natural. Simó de Betsaida era un pescador, com pescadors eren la majoria d'apòstols. En poques iconografies, Pere apareix amb motius nàutics, fins la seva manca de fe l'esfondrava a l'aigua, però és patró de pescadors, armadors i fabricants de xarxes.

La Mare de Déu del Carme és un contrast: el Carmel és una regió muntanyosa, com el nostre massís del Garraf, vora el mar, a la costa de Haifa, a Israel. El seu origen com a patrona de la marina de guerra espanyola arrenca

a finals del segle XVIII, i el 19 d'abril de 1901 una Reial Ordre la fa patrona de l'Armada, celebració que en pocs anys s'imposarà en tots els estaments de mar.

Curiosament, la *Salve Marinera* té el seu origen en una sarsuela del 1870 amb música de Cristóbal Oudrid i lletra de Luís Eguilaz titulada *El molinero de Subiza*, de temàtica històrica, en la revolta dels nobles contra el rei García Ramírez a les muntanyes navarreses. L'escena és una processó que canta «*Salve, Estrella de los cielos / Virgen de sin par belleza. / Salve, fuente de pureza llama del divino ardor*», però transformada en Himne de l'Armada, la lletra de Mariano Méndez Vigo diu: «*Salve! Estrella de los mares, de los mares iris, de eterna ventura. Salve! Oh Fénix de hermosura, Madre del Divino Amor!*»

La Mare de Déu del Roser, sant Erasme bisbe de Formia, popularment sant Telm, és patró per Butlla Pontifícia del segle XVIII. La mercedària santa Maria de Cervelló o dels Socors és venerada per la gent de mar a Barcelona. Sant Nicolau de Bari és el patró dels mariners en diversos països. Altres veneren sant Barandan el Navegant, monjo evangelitzador d'Irlanda del segle VI.

Petites ermites locals, alguna capella vora el port, o un altar en parròquies costaneres ens parlen de patronatges locals mariners. Moltes vegades una germandat o la confraria de pescadors de la població està sota la seva denominació. Una llista sens dubte bastant llarga.

També hi ha la devoció marinera al Sant Crist en diversos llocs. Dins dels bisbats catalans, en el de Tortosa, a Benicarló i al barri de mar hi ha la Capella del Sant Crist del Mar, amb una gran devoció a nivell local. És una imatge arribada en una barca el 1650 a les costes locals, una arribada considerada prodigiosa i encara més els miracles que van veure's aquells dies.

El 16 de juliol és la festa de la Mare de Déu del Carme.

Agustí Codinach

ESGLÉSIA EN SORTIDA

La mirada fixa en Jesús

Quan Jesús és causa i principi de la fe, els ulls dels que creuen estan fixos en Ell. Així és com Jesús, de ser l'autor i principi, passa a ser realitzador i consumidor d'una fe que no és nostra, sinó «do» que ens ve de Déu a través d'Ell (He 12,2).

La fe o creença humana centra la mirada en la glòria de l'home, en la grandesa dels seus campaments o institucions; mentre que els que creuen en la Fe de Crist posen la mirada en Ell i, sortint d'ells mateixos, cerquen la vida i la pàtria en Ell.

Abraham, a qui les Escripures anomenen «pare de la fe», després d'experimentar la trobada amb Déu, es va saber i sentir cridat per Ell, i amb els ulls interns i externs del seu ésser mirant fixament l'Invisible, VA OBEIR. VA SORTIR d'ell mateix i del seu entorn, va peregrinar confiat rere la Promesa Divina, tot i que no sabia a on anava.

Jesús, amb la mirada posada en el Pare i fixa sobre aquells que el Pare li donava, per poder santificar-los amb la seva sang, va sortir i va patir fora de la porta, fora del campament institucional polític i religiós, carregant el pes de la contrarietat i l'oprobri.

Avui, la fe, com la d'Abraham i de Jesús, continua convidant a SORTIR i cercar Déu, a construir una nova ciutat amb veritable fonament. Abraham, gairebé ja mort, va experimentar la fidelitat de Déu en el compliment de les seves promeses. Jesús, després de patir fora de la porta, va ressuscitar i és autor de salvació eterna per a tots els que, OBEINT, deixen tot tipus de llast i, amb la mirada fixa en Ell, sortint d'un mateix, caminen vers Ell.

UN NOU LLINDAR

L'audàcia de proposar la fe

Fa temps que es parla de la necessitat de «proposar la fe». Tenim clar que la fe no s'imposa, sinó que es proposa. És freqüent la preocupació de com arribar a les persones i especialment als joves i fer l'anunci de l'Evangeli. Què fer si no venen? Com fer-nos presents entre ells? Què vol dir proposar avui la fe i anunciar l'Evangeli? Per arribar a l'anunci explícit de Jesucrist i proposar la fe cal un apropament real a les persones, un tracte ple d'humanitat i humilitat, potser una acollida desacostumada en molts mitjans familiars i socials.

L'acollida és una forma gratuïta d'estimar perquè suposa fer el primer pas sense esperar que l'altre el faci. Amb tot, el fet que algú s'apropi vol dir que ja ha fet aquest pas, i necessita ser correspost. Amb aquestes persones ens correspon fer-ho. L'acollida és també un acte de confiança que pot generar credibilitat en aquells que són rebuts amb amabilitat. Quines millores institucionals són necessàries perquè ens posem amb major determinació en estat d'acollir i de fer conèixer el do de Déu en Jesucrist?

La Paraula de Déu ens presenta el valor de l'acollida i l'Església és tota ella acollidora quan creix en actituds evangèliques. Pensem en els joves: ens ofereixen moltes oportunitats d'obrir-nos a realitats noves a partir de les quals serà més fàcil el diàleg intergeneracional, serà més madura la comprensió mútua i amb més possibilitat d'assumir compromisos envers els altres. I pensem també en els malalts: perquè són la part més necessitada de companyia, d'afecte, d'empatia, de solidaritat; i són el referent que ens fa sortir de nosaltres mateixos per acollir una de les preferències més notables de Jesús.

JOAN PALERO

Coordinador de l'Escola d'Animació Bíblica
a València

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA
Bisbe de Mallorca

Jerusalem i sant Ignasi (i II)

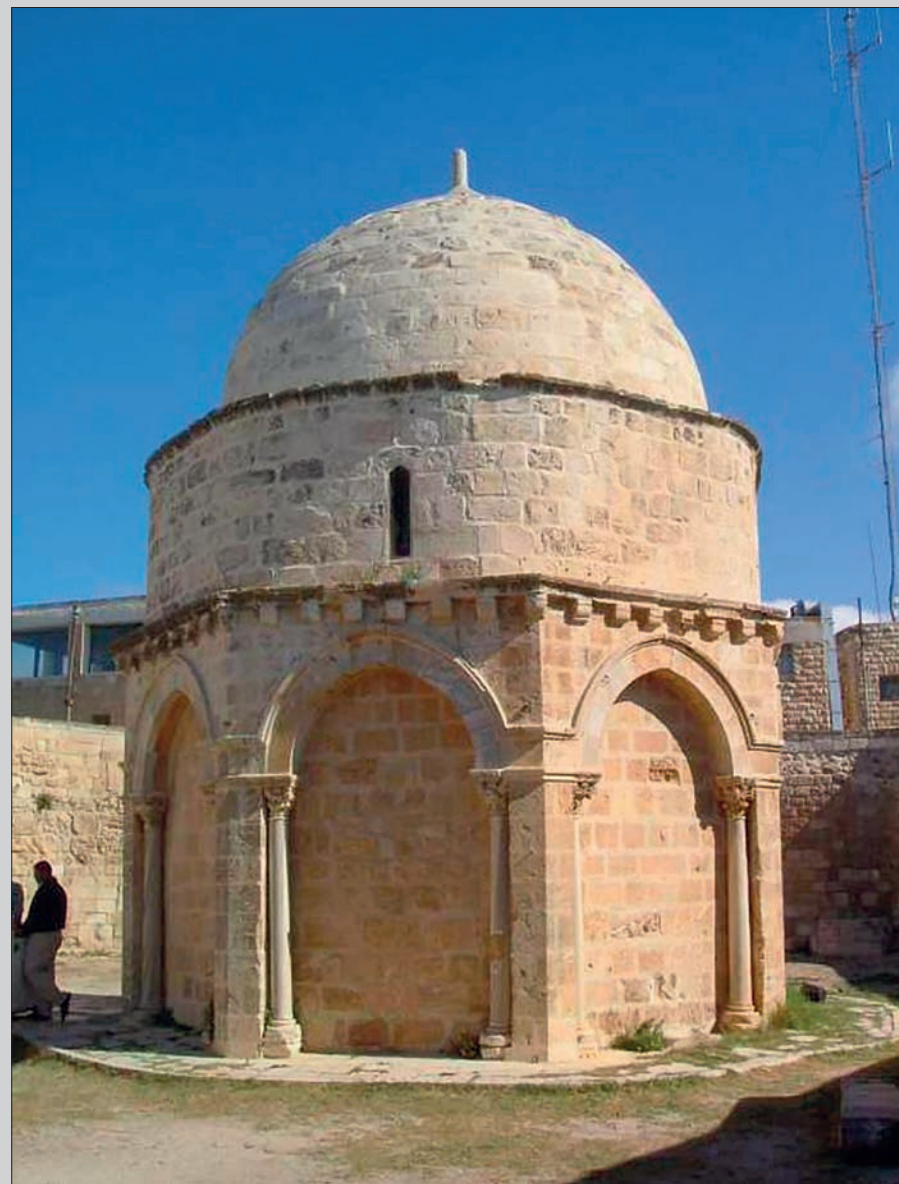
BÀRBARA VIRGIL

Facultat de Teologia de Catalunya

En l'experiència del pelegrinatge a Jerusalem, sant Ignasi ens parla d'un lloc pel qual sent especial devoció. Es troba a la Muntanya de les Oliveres, i és la capella de l'Ascensió del Senyor. Ens diu que hi va anar malgrat el perill que representa el fet que estigués en mans dels musulmans i desobeint totes les normes establertes que prohibien anar-hi sense acompanyant.

...le vino grande deseo de tornar a visitar el monte Olivete antes que se partiese, ya que no era voluntad de nuestro Señor que él se quedase en aquellos santos lugares. En el monte Olivete está una piedra, de la cual subió nuestro Señor a los cielos, y se ven aún agora las pisadas impresas; y esto era lo que él quería tornar a ver. Y así, sin decir ninguna cosa

Capella de l'Ascensió del Senyor.

ni tomar guía (porque los que van sin Turco por guía corren grande peligro), se descabulló de los otros, y se fue solo al monte Olivete. Y no lo querían dejar entrar las guardas. Les dió un cuchillo de las escrivanías que llevaba; y después de haber hecho su oración con harta consolación, le vino deseo de ir a Betphage; y estando allá, se tornó a acordar que no había bien mirado en el monte Olivete a qué parte estaba el pie derecho, o a qué parte el izquierdo; y tornando allá creo que dió las tijeras a las guardas para que le dejasen entrar.

L'Imbomon, el nom del lloc, és derivat del grec *cim* i ja Egèria, en el seu pelegrinatge, el descriu com «el lloc des d'on el Senyor se'n pujà al cel». La primera construcció és dels voltants del 378 quan Pòimenia, noble romana, fa construir sobre la cima meridional de la Muntanya de les Oliveres, a 808 m d'alçada, la primera església.

La particularitat de la construcció era que tindria una obertura cap al cel, fet que es mantindria en les diferents reconstruccions, fins a la dels croats. Després de la conquesta de Salàddi l'any 1187, els musulmans es van apropiat del santuari, i fins avui són els qui regenten el lloc.

Paulí de Nola i Sulpici Sever ja l'any 405 relaten que els constructors de l'edifici no van aconseguir anivellar i pavimentar el lloc on Jesús havia posat els peus, perquè van ser destorbats per fets prodigiosos que n'impedien la feina. Fessin el que fessin, les petjades dels peus de Jesús sempre hi apareixien.

La mateixa pedra en què, segons l'antiquíssima tradició, es van gravar les petjades de Jesús en pujar al cel, és la que sant Ignasi va voler anar a veure un cop i un altre, fins a tres cops, per recordar, per «imprimir» perfectament en els ulls el vestigi de Jesús a la terra, on era la petjada del peu dret i on l'esquerre.

I així també avui quan el fidel visita el lloc, en el recolliment, com sant Ignasi, interioritza que l'ascensió celestial passarà abans per deixar a terra unes bones petjades fermes i amb empena, sempre mirant cap al cel.

SABER ESCOLTAR

Qui pensa poc s'equivoca molt

Henri Bergson (París 1859-1941), filòsof i professor, va gaudir d'un gran prestigi en els ambients cultes i també fora dels àmbits estrictament filosòfics i científics. Les seves conferències eren sempre un gran esdeveniment social. Però a Bergson el molestava que el consideressin un personatge brillant. Un dia, en sortir d'una de les seves conferències, una dama el va felicitar tot dient-li: «Mestre! M'heu fet pensar molt.» Ell li va contestar: «Li suplico, senyora, que em perdoni...»

Aquesta anècdota ens revela la modèstia del filòsof i mou a reflexionar sobre la necessitat de pensar. Déu ens ha donat intel·ligència, que és la capacitat que tenim de pensar. Amb la intel·ligència, esdevenim capaços de conèixer, entendre,

aprendre, imaginar, memoritzar, inventar, reflexionar, recordar i sintetitzar.

És necessari emprar la nostra capacitat de pensar tant com puguem. Així com els músculs necessiten exercici per fortificar-los, també la capacitat intel·lectual necessita pràctica. Quan ens fem la pregunta de si quelcom és bo o dolent, cal que ens preguntem: «Crist estaria d'acord en això?» Si la nostra resposta és no, vol dir que no cal que hi perdem el temps.

Un model és la Verge Maria, que va tenir una gran responsabilitat: criar el fill de Déu. Cal imaginar-nos les vegades que va haver de pensar què havia de fer, com ho havia de fer i en quin moment. Gràcies a la seva gran fe i a la seva intel·ligència, va ser capaç de complir, a la

JOAN GUITERAS I VILANOVA

Canonge emèrit del Capítol Catedral de Barcelona / secretaria@catedralbcn.org

perfecció, la seva gran missió.

El número 1831 del Catecisme de l'Església catòlica afirma que un dels set dons que rebem de l'Esperit Sant en la Confirmació és precisament la intel·ligència. És veritablement meravellós poder participar dels dons de l'Esperit Sant i conèixer i reconèixer tot el que Déu ens ha regalat amb la Creació.

Sant Tomàs More va dir: «Feliços els que pensen abans d'actuar i resen abans de pensar: evitaran moltes bajanades.»

La Verge Maria va tenir una gran responsabilitat: criar el fill de Déu

P-J YNARAJA

Sacerdot del Montanya
ynaraja@gmail.com

Com que s'acosta el final de les meves col·laboracions, estic neguitós, perquè sento dins meu l'afany de no abandonar el que considero urgent de proclamar. Qui em recordi amb interès que no oblidí la meva convicció que actualment calen profetes. Adverteixo que un es pot preparar per ser ordenat prevere, desitjant que l'Església, més aviat la jerarquia, l'accepti. El profeta, en canvi, va per lliure si és fidel a la Paraula i a les directrius de l'Esposa de Crist. Pretendre censurar el profeta és tan va com voler posar portes al camp. És fonamental que es deixi inspirar amb la seguretat que li proporciona ser humil i fidel i deixi lliure l'Esperit, i ell mateix se sorprendrà del seu testimoni.

No sé qui va dir fa anys que la

A PROPÒSIT DE...

Profetes (4)

consigna marxista «proletaris del món, uniu-vos», ja no estava vigent. El ferment revolucionari ja residia en la joventut estudiantil. Una prova va ser el maig francès del 68.

Jo m'atreveixo a dir que el revolucionari llevat cristià avui no pot residir en aquest estament, perquè està preocupat del seu futur incert, el seu problemàtic encaix professional, el seu engany múltiple, en sentir que probablement serà esclau de les multinacionals.

No existeix, doncs, un futur esperançador?

Encara que sembli paradoxal,

Estic convençut que actualment calen profetes

penso en l'actitud provocadora que pot haver-hi en els jubilats. No crec que l'ambient o que el mateix clergat li ho suggereixi. Autoritats i estaments civils s'aboquen a facilitar-los una vida tranquil·la, descomptes en les compres, creació de llars on es puguin distreure, balnearis, creuers de luxe a preu de saldo, per facilitar que els vells siguem xaiets.

Ara bé l'Esperit estimula algunes persones a estudiar la teologia que no havien pogut aprendre de joves, a altres a lliurar-se per ajudar els altres sense presses, sense recels. Els vells ja no hi podem perdre res. Malgrat que la pensió sigui baixa, no ens morirem de gana.

Volia esmentar el fenomen dels iaioflautes, però ho he de deixar.

SIGNES D'AVUI

Ser persona de consciència

LLUÍS SERRA LLANSANA
llserrall@gmail.com

Benet XVI assenyalava en la seva reflexió «Consciència i veritat» que la qüestió de la consciència s'ha convertit en el punt central de la discussió sobre la naturalesa pròpia de la moralitat, especialment en l'àmbit de la teologia catòlica. Es parteix de dos models que, aparentment, semblen contraposats: «la moral de la consciència» i «la moral de l'autoritat». Des de l'òptica de l'home modern, «la consciència està de la banda de la subjectivitat i és expressió de la llibertat del subjecte, mentre que l'autoritat sembla restringir, amenaçar o fins i tot negar la llibertat».

Aquesta contraposició entre consciència i autoritat es dilueix en el plantejament del cardenal Newman (1801-1890), prevere anglicà convertit al catolicisme, quan asse-

nyala que el terme mitjà que assegura la connexió entre la consciència i l'autoritat és la veritat. Sense entrar en més disquisicions, Newman posa en relleu el primat de la veritat sobre el consentiment, sobre la capacitat d'acomodació del grup. D'aquesta manera, «un home de consciència és algú que no compra mai, a costa de renunciar a la veritat, el fet d'estar d'acord, el benestar, l'èxit, la consideració social i l'aprovació per part de l'opinió dominant».

Ser persona de consciència implica no renunciar a la veritat per obtenir determinats beneficis o per

Ser home o dona de consciència no és fàcil, però no ser-ne és degradant

evitar uns possibles inconvenients. Com indica Ratzinger, «l'individu no pot pagar la seva promoció i el seu benestar amb una traïció de la veritat reconeguda com a tal. Tampoc ho pot fer tota la humanitat (...) La idea de veritat ha estat eliminada a la pràctica i substituïda per la de progrés». Reflexionar sobre la pròpia vida des d'aquesta òptica fa pensar molt. La mentida és un dels elements més destructius en la nostra vida personal i col·lectiva. Amb ella, comprem èxit, aprovació, audiència, interessos i benestar. La política, l'economia, la justícia i la comunicació, per posar uns exemples rellevants, quan falten a la veritat, a més sent-ne conscient, produeixen efectes demolidors. Ser home o dona de consciència no és fàcil, però no ser-ne és degradant.

VICTÒRIA MOLINS, s.t.j.
viquimolins70@gmail.com

Vaig acompanyar el meu amic durant un grapat d'anys cada setmana a la presó. Era un xicot encisador del Senegal que havia tingut un munt de problemes en la seva vida d'immigrant que el va portar a pagar a la presó una sentència d'uns quants anys. Allà el seu caràcter amical i senzill el va fer guanyar-se a tothom. Els funcionaris admiraven el seu esperit de treball i els voluntaris érem els seus amics. A mi em deia «mama» i m'estimava com un fill. L'aventura final quan, en sortir després de complir condemna el volien portar a un CIE, va ser molt coneguda. El vaig acompanyar durant el judici i va convèncer el tribunal que el deixessin anar al·legant el disgust que em donaria a mi, «la seva mare». De manera que me'l van entregar, i

FINESTRA A LA VIDA

«En tota la nit no hem pescat res...»

em van dir que el portés on volgués.

El vaig ajudar a tornar al seu país, perquè aquesta era la seva voluntat.

Allà es va casar i va tenir una filla que ara té quatre o cinc anys. I es dedica a la pesca d'altura, sortint a la mar sempre de nit. No passa una setmana sense trucar-me. Últimament jo percebia que passava alguna cosa, però ell no gosava demanar-me res. Finalment, em va parlar de la situació. Per una sèrie de problemes —alguns relacionats amb la injustícia i altres amb els problemes del canvi climàtic—, sovint, quan surten a pescar, «en tota la nit no pesquen res». A sobre, la seva filla estava malalta i no li podia comprar el medicament.

Jo de seguida vaig recordar les escenes evangèliques en les quals Jesús intervenia i treien tants peixos que les xarxes es trencaven. Jo no

podia fer un miracle, però sí enviar-li una petita ajuda que, amb el canvi de moneda, el pogués ajudar.

La cosa no va acabar aquí. Vaig entrar a internet i em vaig assabentar dels greus problemes de la pesca a l'Àfrica, on tants homes viuen d'aquesta feina i cada vegada es troben amb més dificultats. Això és una petita part del que vaig llegir: «En tot Àfrica, més de dotze milions de persones viuen directament de la pesca, generalment de comunitats pobres. Però, la gran majoria són pescadors artesanals als quals els ha sortit un dur competidor: les grans empreses pesqueres.»

La desigualtat de sempre!

A l'Àfrica, molts pescadors artesanals tenen moltes dificultats

Esglésies de Tàrrrega i obra pictòrica de Josep Minguell (II)

Encetem aquesta nova edició de les rutes espirituals per la ciutat de Tàrrrega. A la capital urgellenca visitem l'església parroquial de Santa Maria de l'Alba i l'ermita de Sant Eloi. En tots dos casos tenim el privilegi de fer-ho de la mà de Josep Minguell, el pintor que les ha decorades amb frescos al llarg dels darrers quinze anys, que acaba de ser guardonat amb la Creu de Sant Jordi. La bellesa de les seves pintures expressa els temes bíblics amb sensibilitat, alhora que recull el paisatge de secà de la contrada. I tot plegat ho completa amb una harmonia perfecta entre pintura i arquitectura.

Gràcies a l'art de Josep Minguell, les abans mudes voltes de Santa Maria de l'Alba de Tàrraga ara proclamen en imatge i color la Paraula de Déu. Acompanyats pel mateix pintor hem pogut contemplar la Creació del món i de la humanitat, el pecat d'Adam i Eva, el càstig i també l'esperança de la remissió universal. Continuem avançant per la nau i arribem a sota d'una de les grans escenes de l'Antic Testament: Abraham i Sara acollint els tres àngels de Déu. Al matrimoni de venerables patriarques se'ls veu a l'entrada de la tenda: la perplexitat per aquesta visita que no acaben d'entendre i que els supera, no els impedeix pas de mostrar-se amatents en el servei cap als nouvinguts.

La promesa

En contrast amb Abraham i Sara, que tenen una tonalitat terro-

sa, els tres àngels resplendeixen amb una claror que no és d'aquest món. És la llum de Déu, perquè ells mateixos són Déu. L'Església no pot deixar d'interpretar aquests tres enviats divins que apareixen del no-res com les tres persones de la Trinitat: Pare, Fill i Esperit Sant. Minguell els ha representat asseguts al voltant de la taula, compartint un mateix pa: «Qui estigui una mica familiaritzat amb la història de l'art reconeixerà que aquí m'he servit del famós model trinitari del pintor rus del segle XV Andrei Rubliov. La seva icona és una obra mestra que tot l'art cristià posterior no pot deixar de tenir en compte.» El missatge de Déu a Abraham i Sara és la promesa d'un fill i d'una descendència incomp- table, és a dir, Isaac i el poble d'Israel. Però el cristià sap que, sense negar aquesta interpretació més immediata, aquestes paraules es refereixen a Jesucrist i a l'Esglé-

La promesa de salvació universal és el que ens narren les pintures de Santa Maria de l'Alba

sia. Aquesta promesa de salvació universal és el que ens narra tot el cicle de pintures de Santa Maria de l'Alba.

A la banda oposada de la mateixa volta veiem un home nu que es carrega a l'esquena un gran feix de llenya. S'encamina cap a un altar, damunt del qual crema un foc abrindat. No gaire lluny, un moltó ha quedat agafat per les banyes entre les branques d'un esbarzer. Es tracta del sacrifici d'Isaac, el fill que Déu ha promès a Abraham però que al darrer moment serà substituït pel moltó. És la prefiguració del mateix sacrifici de Crist, el Fill per excel·lència, que també ha de portar nu la pròpia creu, però al qual no els substituirà cap anyell, perquè Ell mateix és l'Anyell. És així com ens obre la porta del cel. Minguell representa aquesta porta en una altra escena que hi ha just al costat mitjançant el somni de Jacob, en què veu una escala que arriba fins al cel i per la qual pugen i baixen els àngels.

En aquest recorregut pels episodis de l'Antic Testament no hi podia faltar el pas del mar Roig. El pintor no hi fa sortir tot el poble d'Israel, sinó tan sols Moisès, en representació de tots els seus germans. És la Pasqua jueva que Crist farà realment efectiva a la creu. L'escena paral·lela al pas del mar Roig ens atrau poderosament per la gran bellesa que desprèn: la presideix un arbre frondós, ple de flors rosades, que ben bé podria ser un cirerer al començament de la primavera. L'artífex de l'obra ens assenjala la base de l'arbre: «El personatge que apareix estirat

L'arbre de Jessè i la Jerusalem celestial.

Lleida
t'espera de nou
Vine i viu-la!

**AUTÈNTICA
DIFERENT
NATURAL**

**Descobreix l'encant d'un territori únic.
Viu el Pirineu i les Terres de Lleida!**

aralleida.cat

i dormint plàcidament és Jessè, el pare del rei David, avantpassat de Jesús. L'arbre de Jessè, per tant, representa tota la genealogia de Crist, el rebrot de David, el veritable ungit i rei d'Israel.» L'arbre en qüestió encara ens sembla més bell després d'aquesta explicació. Vet aquí una altra imatge plena de serenor de la promesa de Déu a Abraham. Rere les flors rosades s'entreveu com a teló de fons una ciutat emmurallada que resplendeix com l'or. «Es tracta de la Jerusalem celestial, el lloc de la vida eterna per als qui han estat salvats. És una visió que s'acomplirà a la fi dels temps.»

De Betlem a Jerusalem

Després de tot aquest seguit de prefiguracions de la promesa divina, deixem enrere la nau i fem cap al creuer, on, ara sí, amb Jesucrist les paraules que Déu adreça a Abraham arriben per fi a fer-se realitat. Hem entrat al Nou Testament, al temps de l'Església, el nostre temps. Ens situem al mig del creuer per poder veure bé les enormes pintures que cobreixen les parets. El nostre guia comença per les que queden a la nostra dreta. Es tracta del Naixement de Jesús, escena tranquil·la que Minguell ha representat sobre un paisatge de secà com el que envolta Tàrraga: al llarg i ample d'un terreny ondulat s'alternen els camps de blat i ordi amb els d'oliveres i ametllers.

A mà esquerra hi apareix la Mare de Déu abocada sobre la menjadora. No arribem a veure l'infant Jesús, però de l'humil bressol en surt una llum tènue que, tanmateix, és prou intensa per il·luminar en plena nit tot el món. Un llençol cobreix part de la menjadora i arriba fins a terra. La manera com estan disposats els elements del naixement ens evocuen el sepulcre buit. La llum de Betlem i la de Jerusalem, la llum del nounat i la del ressuscitat, són la mateixa. No és cap relació gratuïta; l'art bizantí sol representar la menjadora de Betlem a semblança del sepulcre, per indicar que aquest Infant ens redimirà amb la seva mort salvadora.

Una mica apartat ens trobem Josep, en actitud meditativa. Sosté la vara, que ha florit miraculo-

sament. El naixement de Jesús és el miracle més grandios que podia esperar la humanitat. De tan joiós i esperançador que és, els homes queden esbalaïts i sense saber què dir. Aquí Josep i Maria no es creuen cap paraula. Però el seu silenci no és cap mutisme estèril i buit, no és fruit de la desconfiança ni de la por, sinó la reacció més natural davant d'una meravella que els supera: els homes ens quedem admirats quan Déu per pròpia iniciativa decideix abaixar-se i fer-se petit fins a posar-se al nostre nivell.

Després de contemplar una estona el naixement, Josep Minguell es disposa a explicar-nos l'escena de l'altra banda: un feix de llum surt de darrere una roca fosca i il·lumina tot el paisatge, tret de tres figures que queden a la penombra de la paret rocosa. «Aquí tenim la Resurrecció, significada per aquesta llum que ho il·lumina tot. Els tres personatges a l'ombra de la roca són els soldats que custodiaven la tomba i que no comprenen res del que està passant. A l'altra banda podem veure esquematitzat el paisatge agrícola dels afores de Jerusalem, i aquests tres atuells que veiem a terra són els ungüents amb què les dones volien perfumar el cos de Jesús.»

Contemplem llargament aquesta Resurrecció tractada per Minguell d'una manera força original. El Ressuscitat no hi apareix, sinó que, com acabem de veure també en el

Naixement, en reconeixem la presència gràcies a la claror resplendent. El món que vivia a la fosca i semblava condemnat per sempre, ara Crist l'ha salvat. Els ungüents que portaven les dones ja no tenen sentit, perquè eren per untar un cadàver; però aquell que era mort, no només és viu, sinó que és la Vida mateixa, la nostra Vida. Aquest triomf final és el que l'univers esperava des del començament, des del temps d'Adam i Eva.

Abans de sortir de Santa Maria de l'Alba encara tenim temps de fixar-nos en les pintures del presbiteri, que Minguell ha acabat fa pocs mesos. Al voltant de la talla de la Mare de Déu el pintor hi ha plasmat una vista de Tàrraga, voltada d'un tapís de camps de cereal, amb la gegantina silueta del Montsec al fons. La vila hi apareix presidida per la inconfusible serra de Sant Eloi, que serà la nostra propera parada en aquesta ruta.

**Ens quedem admirats
quan Déu decideix
abaixar-se fins
a posar-se al nostre
nivell**

El Naixement, sobre un paisatge de secà.

JOAN PLANELLAS
I BARNOSELL

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Astrologia i consciència religiosa

Benvolguts i benvolgudes, en els últims decennis ha augmentat considerablement la pràctica de l'ocultisme o la futurologia, com es denomina comercialment. S'ha anat convertint en un negoci ampli i difús, sobretot per la progressiva integració que ha tingut en la programació quotidiana de revistes de masses, i també a la televisió i a les xarxes socials, esdevenint un capítol important de la intercomunicació en seccions comercials d'oferta i demanda d'aquests serveis.

El fonament lògic d'aquestes supersticions es fonamenta en el fet que els vessants racionals de les nostres vides moltes vegades no poden o no aconsegueixen penetrar en aspectes profunds i decisoris de la vida humana i, en especial, en els sentimentals o emocionals. Per aquesta raó, l'única forma d'accedir a allò que no es comprèn o no se sap amb certesa —com el destí mateix— és per mitjà d'algun sistema de creences misterioses, tenint present que els qui actuen de mitjancers siguin capaços de tenir molt «d'art» en la interpretació.

Ens trobem davant una degradació de l'esperit humà, que se subjecta a creences i pràctiques irracionals, ximpls, absurdes i, a vegades, greument immorals, que humilien la dignitat de la persona humana. És cert que pràctiques així mai no han mancat a la història. Però això avui és més greu, per tal com, durant els darrers segles, hi ha hagut un augment de racionalitat i de progrés científic que han assolit unes considerables proporcions. Aquesta racionalitat i aquest progrés han demostrat l'absurditat i la vanitat d'unes doctrines i d'unes pràctiques que en temps passat es podien justificar amb pretensions científiques i amb l'aparença d'una racionalitat més alta i profunda.

El fenomen de l'astrologia, la màgia i l'ocultisme és el signe de la recerca de quelcom que existeix més enllà de la pura racionalitat i de la pura ciència. Això expressa la necessitat de sortir del cercle de la immanència en què la raó i la ciència miren de recloure la persona humana: la necessitat, això és, d'obrir-se al món de l'invisible

i al transcendent. Però aquesta necessitat, diguem-ne «religiosa», lluny d'adreçar-se a Déu, es desvia cap a formes infrahumanes i pseudoreligioses, cap a la idolatria i la superstició. És trist constatar, en aquest sentit, que en el nostre món occidental la davallada de la pràctica religiosa va acompanyada d'un augment impressionant de creences i pràctiques supersticioses. Persones que s'avergonyirien de creure en Déu i ho considerarien un deshonor, acaben creient en els horòscops, en els mags, en els endevins, en el mal d'ulls i el mal donat, en la mala sort que porta el número tretze, el gat negre i el casament celebrat el dimarts o el divendres 13. És el que diu sant Pau dels pagans del seu temps: «Presumint de savis, s'han tornat necis, i han bescanviat la glòria del Déu immortal per imatges d'homes mortals, d'ocells, de quadrúpedes i de rèptils [...]. Han bescanviat la veritat de Déu per la mentida, venerant i adorant les creatures en lloc del Creador» (Rm 1,22.25).

Ben vostre.

ROMÀ CASANOVA
Bisbe de Vic

Reflexions, posant la mirada en l'Assemblea Sinodal

La nostra Església de Vic té en el Sínode Diocesà una oportunitat d'or per reflexionar sobre ella mateixa i la seva missió, per viure la pròpia vocació i oferir al nostre món el missatge d'esperança que tant necessita. El treball que en els grups sinodals d'arreu del bisbat s'ha fet, recollit en la *Instrumentum laboris*, serà el punt de partença de l'Assemblea Sinodal, dins el procés del *Sínode per a l'Esperança* que estem celebrant. En aquests moments de grans transformacions en la societat i en l'Església se'ns demana la renovació de la nostra vida i de la nostra missió pastoral i evangelitzadora. Certament que el camí de renovació per viure el do rebut i portar-lo als nostres germans no pot ser mai per a l'Església el de la «regeneració d'ella mateixa i abraçar novíssimes i impensades formes de vida» (St. Pau VI, *Ecclesiam suam*, 10), sinó aquell anunci renovat «el centre i l'essència del qual és sempre el mateix, el Déu que va manifestar el seu amor immens en Crist mort i resuscitat» (Francesc, EG 11). Renovació des del centre i l'essència de la fe cristiana, sabent que «la proposta cristiana mai no envelleix, perquè Jesucrist pot trencar els esquemes avorrits en els quals intentem de tancar-lo i ens sorpren amb la seva constant creativitat

divina» (ib.).

El fonament que fa possible el camí sinodal de l'Església és la comunió. La vida que brota de la fe en Crist i de la recepció dels sagraments de salvació és la participació de la vida divina, en el cor dels creients i en el cor de la mateixa Església. La vida divina és trinitat, comunió de les persones divines. La comunió en l'Església no és pas fruit d'un consens entre nosaltres, ni fruit de cap dinàmica de grups; la comunió eclesial és do de la vida trinitària. L'Església, com deia sant Cebrià de Cartago, es manifesta com a «poble unificat en la unitat del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant».

Necessitem, doncs, en el camí sinodal avançar i aprofundir en l'espiritualitat de comunió. Ja sant Joan Pau II, l'any 2000, en el document *Novo millennio ineunte* afirmava: «Fer de l'Església la casa i l'escola de la comunió, aquest és el gran desafiament que tenim davant nostre en el mil·lenni que comença, si volem ser fidels al disseny de Déu i respondre a les profundes esperances del món» (núm. 43). La comunió en el si de l'Església, que és participació en la comunió de la Trinitat Divina, és a la base de la sinodalitat. Comunió i unitat són sinònims. La unitat és expressió de la comunió. I la comunió porta a la unitat. Millor encara, és la unitat.

COMENTARI DE LA PARAULA

La metàfora del pastor: Déu és proper a nosaltres

GLORIA MONÉS

Moltes són les expressions que fem servir per manifestar la nostra manera de comprendre l'univers, la vida en general, la nostra interioritat. La poesia és un dels vehicles més poderosos que tenim per comunicar les veritats més pregones que percebem...

Una de les vies concretes d'aquest joc de paraules és la metàfora. Entre lírica i realitat, la metàfora mostra els nexes d'unió entre dues veritats del món, de la vida, de Déu i de la nostra intimitat espiritual. La metàfora del pastor s'aplica ja des d'antic als líders humans; és d'aquelles locucions encertades del món ancestral, en concret de l'univers literari oriental antic: vegi's Hamurabi. La metàfora pastoral recorda que el líder humà no és «déu» pel fet de tenir poder; insisteix que el líder humà s'ha de guanyar la seva posició de poder amb *auctoritas*; fa veure, finalment, que el líder humà no hi és pas sol, ha de comptar amb la «sinergia» del ramat.

Jesús, en sentir-se solidari a la humanitat ferida dels seus primers deixebles, expressa la seva proximitat espiritual amb la sol·licitud idealitzada d'un pastor que vetlla pel seu ramat. Els evange-

listes, inspirats per l'Esperit Sant, ens llancen un missatge que va més enllà de les paraules explícites de la doctrina de Jesucrist. Els evangelistes ens parlen del *modus vivendi* del Senyor que és tal volta més eloqüent que les pròpies paraules. Jesús ens ha fet propera la misericòrdia divina del Pare no només amb la doctrina, també amb el capteniment i amb la sol·lícita caritat que ens ha tingut, té i sostindrà al llarg dels segles. No estem pas sols: Déu ens ha enviat un pastor sol·lícit en la persona de Crist, que amb la seva presència, paraula, proximitat i entrega pasqual ens ha acostat al Déu vivent.

Ara bé, com si es pogués omplir encara més la plenitud immensa de la divinitat, cal que recordem, però, que en Jesucrist, també el Pare es revela com a bon Pastor, i com deia santa Elisabet de la Trinitat: cada divina Persona, quan ens tracta, ens estima i ens sosté ho fa a l'unison, però podem reconèixer-hi a cadascuna de les Persones de l'únic Déu, en qui creiem, esperem i estimem.

MARCOS ACEITUNO
Biblista

CONSULTORI BÍBLIC

QUIQUE FERNÁNDEZ

Coordinador d'Escola d'Animació Bíblica

Va arribar sant Pau a Tàrraco o a altres llocs d'Hispania?

Partim de les paraules del mateix Pau a la seva carta als Romans. Hi mostra la seva intenció de visitar en missió Hispania: «Quan vagi cap a Hispania» (15,24); «Tot anant cap a Hispania» (15,28). Ja tenim, doncs, d'entrada, la clara intenció de Pau.

Cal afegir-ne, a aquella font, d'altres, potser menys directes, però sí rellevants, com poden ser l'Apòcrif de Pere, la carta als Corintis del papa Climent o el Fragment de Muratori, que assenyalen en aquesta direcció.

Més recentment, hem de destacar dos congressos celebrats a Tarragona, «Pau i Fructuós. El cristianisme antic a Tàrraco» (2008) i «Els darrers anys de la vida de Pau» (2013), en què eminents teòlegs i historiadors europeus i americans han conclòs que hi ha empremtes convincents de la visita de sant Pau a Tàrraco.

Si consultem el llibre *La Tàrraco dels primers cristians* (2014), del Dr. Andreu Muñoz Melgar, historiador, arqueòleg i director del Museu Bíblic Tarraconense, juntament al reconeixement, des de l'honradesa intel·lectual que el caracteritza, de «no trobar cap evidència material», també ens aporta valuosos arguments de «connexió empàtica» entre sant Pau i Tàrraco (una de les empremtes que abans he esmentat) i la valoració d'«altament probable» que això s'esdevingués.

Sense voler entrar en «competivitats històriques» entre llocs, no es descarta que Pau també anés de missió a la Bètica (sud d'Hispania). Però es concep com a cosa més difícil a causa que s'estima que Pau va poder estar a Tàrraco exiliat i, per tant, amb certes limitacions per viatjar.

El que sí que és evident, cal repetir-ho, és que a la comunitat cristiana de Tarragona es viu intensament l'empremta de la influència de Pau.

PER A CONSULTES:
REDACCIO@CATALUNYACRISTIANA.CAT

Diumenge XVI de durant l'any

Lectura primera

Gn 18,1-10a

Senyor, no passeu sense aturar-vos amb el vostre servent

Lectura del llibre del Gènesi:

En aquells dies, el Senyor s'aparegué a Abraham a l'alzina de Mambré. Abraham seia a l'entrada de la tenda, quan la calor del dia era més forta. Alçà els ulls i veié tres homes aturats davant d'ell. Així que els veié corregué a rebre'ls des de l'entrada de la tenda, es prosternà, inclinà el front fins a terra i digué: «Senyor, sim'heu concedit el vostre favor, us prego que no passeu sense aturar-vos amb el vostre servent. Permeteu que portin aigua per rentar-vos els peus i reposeu a l'ombra de l'alzina. Entretant aniré a buscar unes llesques de pa i refareu les vostres forces per a continuar el camí que us ha fet passar prop del vostre servent.» Ells li respongueren: «Molt bé. Fes tal com has dit.»

Abraham entrà de pressa a la tenda i digué a Sara: «Corre, pren tres mesures de farina blanca, pasta-la i fes-ne panets.» Després corregué cap al ramat, trià un vedell tendre i gras i el donà al mosso perquè el preparés de seguida. Quan tot era a punt, prengué mató, llet i el vedell, els ho serví i es quedà dret al costat d'ells sota l'ombra de l'alzina, mentre ells menjaven. Llavors li preguntaren: «On és Sara la teva esposa?» Abraham respongué: «És dintre la tenda.» Ell li digué: «L'any que ve tornaré aquí, i Sara, la teva esposa, haurà tingut un fill.»

Al·leluia

Lc 8,15

Feliços els qui amb cor bo i dòcil guarden la paraula de Déu, i donen fruit amb perseverança.

Salm responsorial

14

Qui podrà viure a la muntanya sagrada?
El qui obra honradament i practica la justícia,
diu la veritat tal com la pensa;
quan parla, no escampa calúmnies.

R. Senyor, ¿qui podrà estar-se a casa vostra?

Mai no fa mal al proïsme,
ni carrega a ningú res infamant,
compten poc als seus ulls
els descreguts,
honra i aprecia els fidels
del Senyor. *R.*

No fia els seus diners a interès,
ni es ven per condemnar
cap innocent.
El qui obra així mai no caurà. *R.*

Evangelí

Lc 10,38-42

Marta l'acollí. Maria ha escollit la millor part

Lectura de l'evangelí segons sant Lluç:

En aquell temps, Jesús entrà en un poblet, i l'acollí una dona que es deia Marta. Una germana d'ella que es deia Maria, asseguda als peus del

Lectura segona

Col 1,24-28

*El misteri que d'ençà que existeixen els segles,
Déu guardava amagat, ara l'ha revelat al seu poble sant*

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses:

Germans, ara estic content de patir per vosaltres. Així continuo en la meua pròpia carn allò que encara falta als sofriments del Crist en bé del seu cos, que és l'Església. Ara jo soc servidor d'aquesta Església: Déu m'ha confiat la missió de dur a terme en vosaltres les seves promeses, el seu misteri i secret, que d'ençà que existeixen els segles i les generacions humanes ell guardava amagat, però que ara ha revelat al seu poble sant. Déu ha volgut fer-li conèixer la riquesa i la grandesa d'aquest misteri que ell es proposava a favor dels qui no són jueus. El propòsit de Déu és aquest: que Crist, l'esperança de la glòria que ha de venir, estigui en vosaltres. No saltres l'anunciem. Sense fer distincions, amonestem tots els homes i els instruïm en tots els secrets de la saviesa per conduir-los al terme del seu desplaçament en Crist.

Senyor, escoltava la seva paraula, mentre Marta estava molt atreta per obsequiar-lo. Marta, doncs, vingué i digué: «Senyor, no us fares que la meua germana m'ha-gi deixat sola a servir? Digueu-li, si us plau, que m'ajudi.» El Senyor li respongué: «Marta, Marta, estàs preocupada i neguitosa per moltes coses, quan només n'hi ha una de necessària. La part que Maria ha escollit és la millor, i no li serà pas presa.»

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC C; FERIAI II)

TEMPS DE DURANT L'ANY

(SALTERI: SETMANA 4)

Juliol

17. DIUMENGE

Diumenge XVI de durant l'any, Verd. Lectures: Gènesi 18,1-10a / Salm 14 / Colossencs 1,24-28 / Lluç 10,38-42

SANTORAL: Alexis, pel.; beata An-neta Pelràs i comp., rel. i mr.; Justa i Rufina, vg. i mr.; Lleó IV, p.; Marcel·lina, vg.

18. DILLUNS

Fèria, Verd. Lectures: Miquees 6,1-4.6-8 / Salm 49 / Mateu 12,38-42
SANTORAL: Frederic, b. i mr.; Marina, vg. i mr.; Simforosa i fills, mr.

19. DIMARTS

Fèria, Verd. Lectures: Miquees 7,14-15.18-20 / Salm 84 / Mateu 12,46-50
SANTORAL: Àurea, vg. i mr.; Pere de Cadireta, rel.; Símmac, p.

20. DIMECRES

Fèria, Verd. Lectures: Jeremies 1,14-10 / Salm 70 / Mateu 13,1-9. O bé: *Sant Apol·linar* (ML), Vermell.

SANTORAL: Elies, prof.; Lliberata, vg. i mr.; Margarida, vg. i mr.; Pau i Sisenand, diac. i mr.; Torlaci, b.

21. DIJOUS

Fèria, Verd. Lectures: Jeremies 2,1-3.7-8.12-13 / Salm 35 / Mateu 13,10-17. O bé: *Sant Llorenç de Bríndisi* (ML), Blanc.

SANTORAL: Daniel, prof.; Pràxedes, vg.

22. DIVENDRES

Santa Maria Magdalena (F), Blanc. Lectures: Càntic 3,1-4a / Salm 62 / Joan 20,11-18

SANTORAL: Menelau, ab.; Teòfil, mr.

23. DISSABTE

Santa Brígida (F), Blanc. Lectures: Gàlates 2,19-20 / Salm 33 / Joan 15,1-8

SANTORAL: Bernat d'Alzira, Maria i Gràcia, mr.; Cunegunda, rel.

El Sant 22 JULIOL

Santa Maria Magdalena

Als evangelis les dones tenen un paper més aviat discret rere els deixebles, però solen aparèixer en moments clau de la vida de Jesús. Després de la Mare de Déu, la dona més citada al Nou Testament és santa Maria Magdalena.

Natural de la vila de Magdala, a la vora del llac de Tiberíades, segons l'evangelí de Lluç, Jesús la va alliberar de set dimonis, i a partir d'aquell moment es va convertir en una de les seves seguidores. Tradicionalment se l'ha associat amb la pecadora que renta els peus a Jesús, per la qual cosa se l'ha considerat una prostituta penedida. Tanmateix, avui a l'Església tothom admet que aquesta identificació no és més que una confusió sense fonament. En el moment de la crucifixió, quan la majoria d'apòstols estaven amagats, Maria Magdalena en canvi es trobava al peu de la creu juntament amb Maria i Joan. I segons l'evangelí de Joan, quan Jesús va ressuscitar la primera persona a qui es va aparèixer va ser a Maria Magdalena. L'Església la venera com a santa des de ben antic, però l'any 2016 el papa Francesc li va atorgar el títol d'Apòstol dels apòstols i va elevar la seva celebració litúrgica a la categoria de festa.

«Desiderio desideravi» Sobre la formació litúrgica

JAUME GONZÁLEZ PADRÓS
Institut de Litúrgia
ad instar Facultatis

Amb data del passat dia de Sant Pere i Sant Pau (2022) el Papa ha ofert al poble de Déu una carta apostòlica on reflexiona sobre la sagrada litúrgia i la necessària formació, per tal de comprendre-la bé i viure-la amb profit espiritual en l'Església.

De fet aquest és un tema recurrent en el darrer segle. Des dels inicis del moviment litúrgic europeu (1909) que s'insisteix en la necessitat que els batejats, ministres ordenats primer i tots els cristians, tinguin una adequada educació sobre el que s'esdevé en els sacraments, els seus ritus i pregàries, el contingut i el conjunt de cada acció litúrgica.

Fa poques setmanes que el Dr. Àlex Marzo, prevere barceloní, ha defensat una magnífica tesi doctoral sobre el primer congrés litúrgic de Montserrat (1915) on, entre altres coses, els participants d'aquella assemblea a l'albada del segle XX, es varen comprometre a incrementar aquesta formació entre el poble de Déu. El secretari de l'esmentat congrés, el Dr. Lluís Carreras i Mas, sacerdot sabadellenc, en un dels seus escrits, per descriure la situació d'ignorància entre el clergat en relació amb la litúrgia, afirmà: «Som forasters de la nostra pròpia obra sacerdotal.»

Aquesta preocupació arribà fins al mateix Vaticà II. La seva acurada constitució sobre la sagrada litúrgia, *Sacrosanctum concilium* (1963), té afirmacions contundents respecte del que diem. Quan parla de la necessitat de fomentar la participació plena, conscient i activa en les accions litúrgiques declara, de forma categòrica que, aquest propòsit tan elevat no serà possible veure'l materialitzat si, abans, els mateixos pastors d'ànimes no esdevenen mestres de la litúrgia i, per això, determinà que cal proveir, abans que res, educació litúrgica al clergat (cf.

núm. 14). Però no solament al clergat, sinó que aquest s'ha de comprometre —segons mandat del Concili— en l'educació litúrgica del poble fidel, no només de paraula sinó també amb el propi exemple (cf. núm. 19).

El gran teòleg Romano Guardini —a qui el Papa cita diverses vegades en la carta apostòlica— tot comentant la reforma conciliar digué: «Sense una acurada educació litúrgica la reforma dels ritus no significarà gran cosa.» No és perquè sí que, el mateix Guardini, va escriure en 1923 un famós llibre intítulat precisament així: *Formació litúrgica*. Seria bo que, en aquesta avinentesa se'n pogués oferir aviat al públic una traducció al català i al castellà.

Ara, Francesc, ens ha ofert una nova reflexió sobre el tema. Li ho agraïm de debò, per bé que el seu escrit posa en evidència que encara no s'ha aconseguit un estat satisfactori en l'Església sobre quelcom tan essencial. Cal llegir amb atenció les seves paraules. Especialment les que ens recorden el caràcter teològic de la litúrgia i la seva relació amb Crist i l'Església. Amb una especial atenció als números 27 al 47, on el Papa ens exhorta a una seriosa i vital formació litúrgica.

Tanmateix, les coses no es resolen només parlant-ne. Això ho hem fet tant! Cal posar els mitjans necessaris des de les diòcesis i les parròquies en concret. Si no ho fem —parafrasejant Guardini— tampoc aquesta carta apostòlica *significarà gran cosa* en la vida real del poble de Déu. Grans mestres, entre nosaltres, com Tena, Farnés, Aldazábal, Bellavista, etc., per citar només els traspassats, varen dedicar la vida a aquesta qüestió. Cal seguir la seva estela sense defallir.

Llegim la carta apostòlica *Desiderio desideravi*, i comprometem-nos amb obres i de veritat en aquesta esplèndida tasca a la qual el Papa ens convida.

Romeria a la Fontcalda: tradició i espiritualitat

ANTON MONNER
Gandesa

Vam celebrar la romeria a la Fontcalda amb caràcter, molta assistència i, sobretot, intensa religiositat. Tot li va venir bé; un temps extraordinari després d'abundoses pluges i boires durant setmanes, dos anys de pandèmia amb la gent que volia fruir de la sortida de casa i el nou rector, jove i actiu, que va animar la ciutadania a rememorar la tradició, de més de cinc-cents anys, de la romeria al santuari de la Mare de Déu.

Els actes van començar el dia abans amb la sortida dels infants de primera comunió i adolescents de confirmació, acompanyats dels pares i de la resta de companys de l'escola, que feien sonar «les campanetes» pels carrers de la ciutat, tot cridant: «A la Fontcalda, a la Fontcalda...»

Els romers es van concentrar a les set del matí a la portalada romànica de l'església de Santa Maria. Cantat el sant Rosari, vam sortir cap a la Fontcalda; vam fer parada a les darreres cases de la ciutat, on Mn. David va be-

neir els camps, va donar gràcies per les abundoses precipitacions i va exhortar la Mare de Déu bones collites. Vam prosseguir fins al Peiró de Fonteta, on es va pregar pels difunts, amb especial menció pels morts per la pandèmia.

Al Cap de la Costa, al Peiró del Santet, els romers vam esmorzar i vam reprendre la caminada, cantant *Salve Regina*, i ja a la vista del santuari vam entrar en processó cantant el sant Rosari. A les dotze es va celebrar la santa missa. Mn. David va ser auxiliat per Mn. Josep Maria, l'anterior rector gandesà, ara de Santa Bàrbara, que malauradament per la pandèmia no va poder viure les darreres romeries. Ja dins del temple, abarrotat de pelegrins, regnava un silenci sepulcral. Va ser una celebració magnífica. La gent plorava d'emoció quan cantàvem i aplaudíem, tots a una, *Mans a les mans*. Després, vam passar pel cambril per adorar la Mare de Déu, mentre cantàvem els *Goigs de la Fontcalda*.

En acabar l'acte religiós, va arribar l'activitat lúdica, més celebrada encara per les millores que l'Ajuntament hi ha fet amb accessos per a minusvàlids i al restaurant i a les cel·les. Amb el ball dels gegants i el so de les gralles, la festa va ser unànime i participativa. Els infants es van banyar als raigs d'aigua calenta i els adolescents van prendre el primer bany de l'any als Estrets de Dalt. A la tarda, abans de tornar a Gandesa, Mn. David va congrega un bon grup de pelegrins per pregar pels malalts, i recordava les paraules dels *Goigs*: «Dau-los salut, puix podeu...».

A les vuit vam fer l'entrada triomfal a la població; vam començar la processó a la Font de Dant i vam entrar a l'església de Santa Maria, tot cantant novament el sant Rosari. Mn. David va concloure la romeria amb unes breus paraules de l'estimació dels gandesans per la Mare de Déu i una aclamació de «Visca la Mare de Déu de la Fontcalda!», resposta amb un crit de joia i espiritualitat per part del temple pleníssim d'assistents. Tot plegat, tradició, religiositat i molta emotivitat van reviu a la nostra Gandesa, que tant s'estima col·lectivament la nostra Mare de Déu de la Fontcalda.

Els gegants van esdevenir també protagonistes de la jornada.

Experiment Gràfic

Postals des d'Andalusia

Les processons de la Mare de Déu del Carme

Al cor de l'estiu, Andalusia s'omple de processons amb la imatge de la Mare de Déu del Carme, advocació profundament arrelada per l'orde carmelità, així com pels homes de la mar. Inspirant-se en el profeta Isaïes, va sorgir l'orde contemplatiu dels «carmelites», difusors de la devoció a la Santíssima Mare de Déu del Carme com a model de pregària, de contemplació i de dedicació a Déu.

Entre les veus poètiques dedicades a la Verge, s'alça esplendorosament la veu d'un poeta andalús tan conegut com Rafael Alberti, que li va dedicar un sonet amb brisa de mar i devoció popular:

*«¡Oh Virgen remadora,
ya clarea
la alba luz sobre el llanto
de los mares!
Contra mis casi hundidos
tajamares,
arremete el mastín de la marea.
Mi barca, sin timón, caracolea
sobre el tumulto gris
de los azares.
Deja tu pie, descalzo,
sus altares,
y la mar negra verde
pronto sea.»*

El poeta continua il·luminant amb els seus versos la imatge de la Verge —«*toquen mis manos el cuadrado anzuelo, tu escapulario, Virgen del Carmelo*»—, en una súplica ardent i confiada. Els pobles andalusos viuen cada any la festa de la Mare de Déu del Carme, amb especial fervor. «Estrella del mar», Maria estén els braços per acollir-nos a tots amb infinita i maternal tendresa.

ANTONIO GIL
Sacerdot i periodista

Cartes

Les vides dels negres importen

Sánchez, el president espanyol que abandona el poble saharauí i es queda tan ample. Un president amb la poca vergonya de felicitar l'actuació del govern marroquí. Una actuació on són assassinades unes 40 persones i més de 300 queden ferides.

Visc en un Estat on no fa gaire per posar urnes es va massacrar un poble, es va perseguir i empresonar líders polítics i es va acusar de terrorisme amb proves ridícules independentistes catalans.

Visc en un món on s'escanya la llengua i es menysprea la cultura. On es maten negres, sí, encara! On es persegueixen aquells que surten al mar a salvar vides. No em crec allò de què la humanitat evoluciona. La humanitat està caient al pou de la tragèdia, de l'odi, de la por... Apareixen pandèmies i es vol inocular a tota la humanitat ves a saber què. Ens tenen cada dia més controlats, més deshumanitzats.

Prou! Si no ho canviem nosaltres, estem perduts. Qualsevol persona, tingui el color de pell que tingui, mereix viure lliurement i en pau. I mai ser perseguit ni assassinat. Que el dolor, la ràbia i la impotència ens faci actuar!

LOLA SALMERÓN

Setmanes d'incendis

Aquestes darreres setmanes ja s'han declarat molts incendis als boscos catalans, però els agents rurals de reforç van començar a treballar el dilluns 20 de juny.

Com és possible que, sabent que la calor estava ja provocant estralls a començaments de juny, no s'hagin pres les mesures necessàries perquè aquests agents comencessin a treballar abans? Qui

sap, potser s'hauria pogut evitar algun d'aquests incendis.

RAMON GÓMEZ BARCELONA

Crisi alimentària?

Davant la greu crisi en l'abastiment d'aliments, especialment de blat, que a nivell mundial ha provocat la guerra d'Ucraïna, la decisió de l'Índia de prohibir les exportacions de blat ha afegit una nova alarma mundial a la situació bèl·lica a Ucraïna, que ja amenaçava amb el desproveïment de cereals, fins al punt que s'adverteix del perill d'una crisi alimentària global. Uns dies abans d'aquesta decisió, el primer ministre indi, Narendra Modi, havia assegurat que el seu país estava preparat per alimentar el món, com ha fet cada cop que la humanitat s'ha vist amenaçada de gana.

La primera conseqüència d'aquest anunci ha estat la immediata pujada rècord del preu del blat als mercats mundials, que ja havia augmentat un quaranta per cent. Com a explicació, les autoritats índies han al·legat la necessitat peremptòria de frenar la inflació, així com l'especulació sobre els preus d'aquest cereal, alhora que perilla l'abastiment intern.

JESÚS DOMINGO MARTÍNEZ

Podeu enviar les cartes a:

redaccio@catalunyacristiana.cat

Una dècada de misses polifòniques a Barcelona

EDUARD BRUFAU
Barcelona

Per a més informació:

www.missespolifoniques.com/
info@missespolfoniques.com
Tel. 932 009 681

Una de les misses polifòniques amb la intervenció del cor Barcelona Ars Nova.

Al llarg dels segles diversos compositors occidentals han musicat el text de la missa. Aquestes peces s'interpreten normalment fora del marc litúrgic i religiós, en format concert, com un acte estrictament cultural, encara que sigui dins d'una església. Tanmateix, totes aquestes composicions van ser pensades per ser interpretades durant la celebració eucarística. Per això, el 2012, ara fa deu anys, l'Associació d'Amics de les Misses Polifòniques va començar a interpretar aquestes peces en el marc litúrgic que els correspon.

El P. Jordi-A. Piqué, monjo de Montserrat i president del Pontifici Institut Litúrgic de Roma, explica el sentit eclesial d'aquesta iniciativa: «El Concili Vaticà II, en la constitució *Sacrosanctum concilium* sobre la litúrgia, estableix al número 114: "Que es conservi i es cultivi amb molta cura el tresor de la música sacra. Que es formin diligentment *Scholae Cantorum* sobretot a les

esglésies catedrals. Que els bisbes i pastors procurin amb cura que en qualsevol acció sagrada amb cant, tota la comunitat dels fidels pugui aportar la participació activa que li correspon." El projecte de les Misses Polifòniques va sorgir el 2012 del propòsit d'un grup d'amics d'organitzar a Barcelona una temporada d'audicions de música litúrgica interpretada en esglésies i en el marc de la litúrgia per a la qual va ser creada, tal com es fa en molts països d'Europa. De cara a garantir la màxima qualitat de les interpretacions, el projecte va impulsar la creació d'un conjunt vocal propi, Barcelona Ars Nova, sota la direcció de Mireia Barrera, que aplega un conjunt de solistes vocals d'alta qualitat.»

Durant aquests deu anys es calcula que unes 15.000 persones han pogut gaudir de les misses polifòniques en esglésies de la Ciutat Comtal que posseeixen un gran valor històric i artístic. Segons el P. Jordi-Agustí Piqué aquesta iniciativa dona a conèixer el patrimoni musical i la bellesa de la litúrgia de l'Església: «A partir una iniciativa de la societat civil i el suport de moltes institucions i l'empare del monestir de Pedralbes i de la basílica dels Sants Just i Pastor, s'ha dut a terme a casa nostra el desig del Concili Vaticà II: el conreu del patrimoni musical que va del gregorià fins a la polifonia contemporània; la bellesa de la litúrgia celebrada amb dignitat i segons els llibres litúrgics del Vaticà II, i sostinguda per un cor professional; i finalment la participació activa de l'assemblea, sempre nombrosa que s'aplega entorn d'aquestes misses, participant amb l'escolta activa i amb les respostes, diàlegs i aclamacions que la litúrgia preveu. Aquesta iniciativa afronta el seu futur amb goig i promou la creació d'una fundació que garanteixi el sosteniment del projecte, que a poc a poc es va estenent pel territori i suscita l'interès de moltes comunitats.»

Agustí Codinach

Ajudar el proïsme més necessitat

L'associació Bocatas prepara i reparteix entrepans a persones sense llar i amb problemes de drogodependència

MAC
Barcelona

Bocatas és una associació solidària que cada diumenge prepara menjar, bàsicament entrepans, per repartir-los al Raval, una de les zones amb índexs més alts de pobresa i risc d'exclusió social de la ciutat de Barcelona. «Hi trobem persones que viuen al carrer, o bé que es troben en situació de drogodependència, amb les quals establim una relació d'amistat i companyia», explica Irene Toda Brugarolas, presidenta de l'entitat.

«La principal característica que ens defineix —afirma la Irene— és l'acollida perquè, en el fons, és difícil saber qui té més necessitat; aquell que viu al carrer o el voluntari. A Bocatas fem experiència del bé que suposa introduir a les nostres relacions la lògica del servei a l'altre, de la gratuïtat, de donar-se.»

I afegeix: «Experimentem que cadascú de nosaltres té la mateixa necessitat de pertànyer i ser estimat que el feble, i és per això que ens adonem que brolla en nosaltres un amor rebut que es materialitza en el donar-se. La tarda del diumenge esdevé un lloc on trobar la carnalitat de l'amor de Déu i hi anem per aprendre a estimar i ser estimats.»

Abans, la seu de Bocatas es trobava a la parròquia de Sant Vicenç de Sarrià. Ara fa un any que és a la parròquia de Sant Ramon de Penyafor. «Ens acull als seus locals i ens permet tenir-hi el magatzem de roba i menjar. D'ençà que mossèn Miquel, el rector, i mossèn Pep, el vicari, ens van donar la benvinguda, ens han ajudat sempre. Van instal·lar una petita cuina i compartim nevera i armari. A més, també hi fem les trobades de voluntaris.

S'ha convertit en el nostre lloc de referència», informa la Irene.

Bocatas neix l'any 2007 quan en Ruben López, educador social i voluntari, «intueix que, en un món d'aparences, posar el centre d'atenció en la ferida i la indigència ens fa més homes i dones. El món marginal que no surt als mitjans es presenta com a ocasió per aprofundir en el misteri del valor humà», posa en relleu la presidenta de l'associació. Tot plegat, «és un lloc de trobada entre persones que vivim la nostra necessitat de "ser" i de "servir" el proïsme sigui qui sigui i sigui com sigui».

Segons la Irene, l'autèntic eix vertebrador de Bocatas és «l'amistat i, sobretot, la caritat». «Tenim un nombre habitual de voluntaris; la providència proveeix. No només es tracta d'ensenyar com s'ajuda

l'altre, sinó que també, i molt especialment, ens ajudem a reconèixer què és allò vertaderament essencial en l'ésser humà. Acceptem, des del primer segon, que quan ens donem renunciem a la nostra mesura o càlcul. Bocatas és respondre, no disposar segons el nostre pla.»

Qui vulgui col·laborar econòmicament amb Bocatas pot fer-ho a través del compte corrent ES33 2100 2904 0002 2529 2677. També pot portar aliments, com ara tonyina en llauna o suc en format gran, a la parròquia de Sant Ramon de Penyafor (rambla de Catalunya, 115 – Barcelona). «Són benvinguts tots els voluntaris que vinguin a cuinar els diumenges i a repartir els entrepans al Raval, o a endreçar la roba els dimecres a la tarda», comunica la Irene.

Voluntaris de l'associació Bocatas durant la preparació dels entrepans.

Esbrina el significat de les següents frases fetes i la cita del Nou Testament del qual provenen:

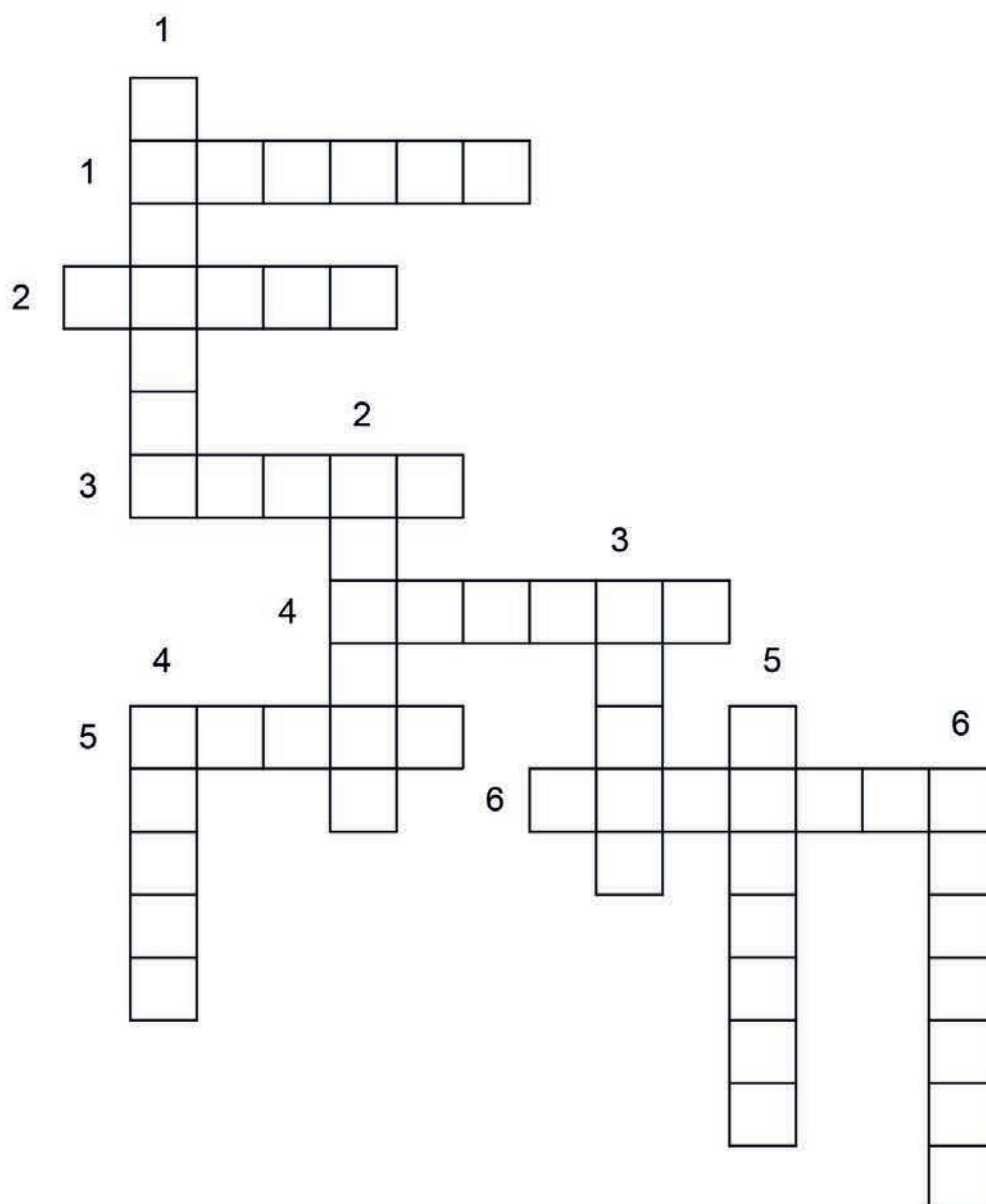
1. *Plorar com una magdalena*
2. *Rentar-se les mans (davant una situació complexa)*
3. *És el pa de cada dia*
4. *Donar perles als porcs*
5. *Hi ha de tot a la vinya del Senyor*
6. *Posar el dit a la llaga*

- **Sabries relacionar cada símbol amb l'evangelista corresponent?**

Mots encreuats per posar en joc el nostre coneixement bíblic...

Verticals: 1. Pare dels creients / 2. Poble escollit per Déu / 3. Reina jueva / 4. Dona que va tallar el cap a Holofernes / 5. Turó on van crucificar Jesús / 6. Regió d'Israel

Horitzontals: 1. Poble on va néixer Jesús / 2. Rei que va ser pare de Salomó / 3. Mare de Jesús / 4. Esposa predilecta de Jacob / 5. Amic que va traïr Jesús / 6. Rei dels jueus en temps de Jesús

Salut

MONTSERRAT PIBERNAT
Lingüista de «Catalunya Cristiana»

Fa més de dos anys que va començar la pandèmia del coronavirus i la salut va passar al primer pla. Avui fem un cop d'ull a aquesta paraula tan important, doncs.

Salut és, principalment absència de malaltia, aquell estat en què l'organisme exerceix totes les seves funcions. *Tenir salut o no tenir-ne. Estar mancat de salut o no gastar bona salut.* O perdre-la. I sobretot, *recuperar la salut i desitjar bona salut* als amics. Déu ens doni salut!

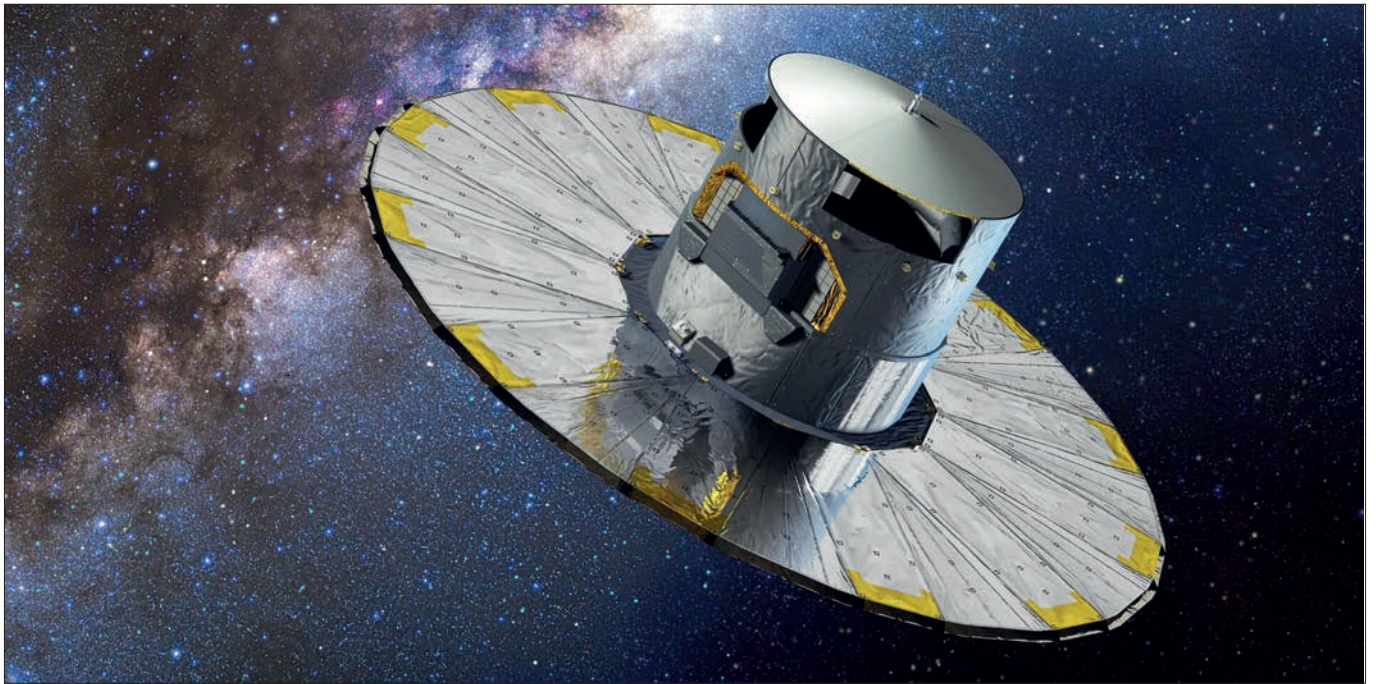
Però salut és també, en català, salutació, tot aquell conjunt de paraules i expressions que fem servir per saludar. Aquests dos significats van de bracet. Mirem l'origen d'aquest mot. Ve del llatí, del mot *salus, salutis*, que ja volia dir salut i també salvació. En temps dels romans, en el moment de trobar-se amb algú, el que es deia era *Salutem*, que era una manera de «desitjar salut» a la persona amb qui et trobaves.

Resulta que els nostres avantpassats més antics creien que l'esternut era el preludi d'una malaltia greu. I li desitjaven *salut* tot seguit. I quina malaltia greu de debò hi havia aleshores? La pesta, és clar. El cristianisme s'anava estenent i durant el papat de Gregori el Gran, cap a l'any 540, es va

establir que per combatre la pesta calia fer pregàries i processons. El temps va anar avançant i ja us podeu imaginar què va passar, que de dir «salut» es va començar a dir també «Jesús» quan al segle XIV la pesta es va convertir en la terrible epidèmia que va devastar Europa. Qualsevol individu que esternudava havia de ser beneït immediatament.

En català, era molt usual fins fa poc quan algú esternudava respondre-li no únicament «Jesús» sinó altres expressions com ara *Déu us valgui, Déu et faci bo!, Déu t'ajudi!* Avui diem tant «salut» com «Jesús» quan algú esternuda, segons gustos.

Refranys amb salut: *Sigues dilluns ben arribat, si salut i feina ens has portat. Salut i gràcia i un duro a la faixa* (significa que convé tenir salut i gràcia de Déu, però també mitjans materials per viure bé). *Salut i alegria bellesa cria* (totes dues coses fan que una persona es trobi millor i per tant, faci millor cara). Més dites populars: *Tot s'encomana, menys la salut! Bany de sant Joan, salut per a tot l'any!* I mi-reu aquesta altra: *El jove quan dorm fa salut i el vell se'n va al taüt!* I ja per anar acabant, aquest refrany que diu veritats com temples: *La salut no és coneguda fins que és perduda!*

El telescopi espacial Gaia va ser col·locat a l'espai l'any 2013.

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

Ja tenim un atles més detallat de la nostra galàxia

Segurament que ja sabeu la notícia que ha sortit amb grans titulars a la premsa diària: el telescopi espacial Gaia, col·locat a l'espai el 2013, amb l'encàrrec de fer observacions astronòmiques, va enviar el 14 de juny passat la tercera entrega de dades referents a característiques de 1.811.709.771 estrelles de la nostra galàxia, preses entre el 28 de juliol del 2014 i el 28 de maig del 2018. Les altres dues entregues van ser el 2016 i el 2018. M'ha semblat que, a part del que ja han dit els diaris, també us plauria que l'autor dels articles que van apareixent cada setmana a aquesta plana de *Catalunya Cristiana* us en digués alguna cosa. Oi que sí?

El primer que us haig de dir és que Gaia va ser fruit d'una col·laboració de centenars de científics de moltes nacions, entre elles Espanya, amb la notable participació de l'Institut de Ciències del Cosmos de la Universitat de Barcelona (ICCUB) i de l'Institut d'Estudis Espacials de Catalunya (IEEC). Aquest telescopi va ser llançat a l'espai, amb un pes de 2.030 kg, el 2013 des del Centre Espacial de la Guaiana francesa a bord d'un coet Soïuz fins a 1,5 milions de quilòmetres lluny de la Terra, col·locat en un punt de Lagrange (el L2), amb prou combustible per treballar fins al 2025. Té una potència visual enorme: detecta estrelles 400.000 vegades més tènues de fins on arriba la visió de l'ull humà (podria veure una moneda situada a la superfície

de la Lluna).

Com hem dit, fins ara havia enviat dues piles de dades estel·lars, però aquesta vegada, la tercera que ens fa arribar, és la més copiosa i amb detalls interessants. L'investigador de l'ICCUB Josep Manuel Carrasco explica: «Fins ara només sabíem a quina distància eren les estrelles del nostre veïnat i en quina posició. Ara en comencem a saber l'ADN.» I és que de 690 milions d'estrelles (dins dels gairebé 2.000 milions que hem dit), el Gaia ens ha fet saber, a més de la lluminositat, color, posició i distància, quina és la temperatura, la massa, l'edat i la metal·licitat; i de moltes també la seva velocitat radial, o sigui, la que correspon a la que les fa apropar-se o allunyar-se de nosaltres. Un detall interessant és la troballa d'estrelles que presenten el fenomen de «tsunamis estel·lars», que són oscil·lacions que alteren la seva forma global i les bomben.

Ara ve el treball dels observatoris: analitzar aquest munt de dades rebudes del Gaia. Carme Jordi, investigadora de l'ICCUB, afirma: «Aquests gairebé 2.000 milions d'estrelles són només un 1% de la galàxia, però igualment és el catàleg més complet fet mai. Per això hi ha un munt de gent esperant que l'arxiu s'obri per descarregar les dades i començar a treballar.» És també el que esperem nosaltres: que l'anàlisi de les dades obtingudes ens donin una visió ben clara del nostre habitatge galàctic.

FRANCESC NICOLAU
Professor emèrit de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

TRADICIONS APÍCOLES, 3

La flora mel·lífera

**FRA VALENTÍ SERRA
DE MANRESA**

Arxiver dels Caputxins

Les plantes mel·líferes són aquelles que, per la seva producció de nèctar, són visitades per l'abella de la mel, on hi troba la font principal de llur nodriment. La mel és elaborada per les abelles a partir de la transformació del nèctar; que és un mot grec que significa «el beuratge dels déus». La tradició ha esguardat la mel com un autèntic do de Déu i com el millor aliment aportat per la natura, segons aquella antiga dita de la nostra cultura popular: «Alimenta tant la mel d'abelles, com la llet d'ovelles.»

A la península Ibèrica, de plantes mel·líferes, n'hi ha un nombre força significatiu, tant, que el professor Pedro Herce en registrà 260 distribuïdes diversament en les comarques dels territoris hispans. No podem pas oblidar que la potència mel·lífera de les plantes varia al llarg del dia i, sobretot, canvia segons l'alçada i les característiques del terreny i, també, varia per influx de les circumstàncies meteorològiques, car augmenta notablement la capacitat mel·lífera de les plantes després dels dies plujosos i va disminuint en temps de sequera.

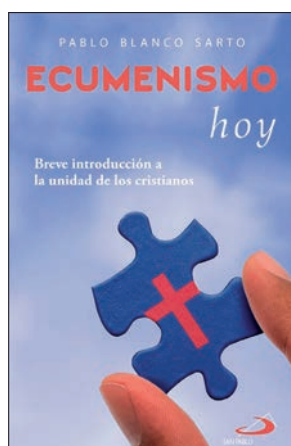
Del conjunt de plantes mel·líferes, cal esmentar, en primer lloc, l'abellera (llat., *Ophrys apifera*, cast., *Abejera*), que és una planta bellíssima de la família de les orquídiades i que es coneix, també, amb el nom d'*herba melera*,

flors d'abella o *abelletes*. Curiosament fa una flor amb la mateixa forma i textura d'una abella, essent una flor particularment atraient a aquests insectes himenòpters. L'herba melera la trobem a les vores herboses de camps i joncedes, i també en alguna pineda de pinassa, mentre que l'*abellera fosca* (llat., *Ophrys fusca*) sol créixer a les brolles de romaní i de bruc en els boscos de la mediterrània. Sol florir des de mitjans de maig fins a començaments de juliol.

En els nostres dies ha adquirit una gran importància entre els apicultors la flor d'acàcia (llat., *Robinia pseudoacacia*, cast. *Acacia blanca*), coneguda també com a *falsa acàcia*, car produeix una mel de textura molt fina, d'un color groc clar i de gust suau, que cristal·litza molt lentament atès el seu alt contingut de glucosa. Aquesta mel gaudeix d'efectes laxants i aporta a l'organisme una quantitat força notable de ferro i, per aquest motiu, la mel d'acàcia és molt recomanable per tal d'afrontar situacions de debilitat corporal i d'anèmia. La importància mel·lífera de la falsa acàcia ve determinada per la gran quantitat de flors que hi ha a cada arbre i, sobretot, per l'abundor de nèctar contingut a cada flor. A l'article vinent us seguiré parlant de les principals plantes de la mel.

L'abellera és una planta mel·lífera de la família de les orquídiades.

PABLO BLANCO SARTO

Ecumenismo hoy
San Pablo, 2022, 201 pàg.

S'acaben de complir els 25 anys de les encíclics ecumèniques de Joan Pau II i estem a punt de celebrar el LX aniversari del decret sobre ecumenisme del Vaticà II, per això és un bon moment per fer balanç de tot el que s'ha fet des de les Esglésies i les comunitats eclesials de perfil cristià per estrènyer llaços d'unió.

Eutopia
El llegat de Joan Escales
BubleBooks, 2022, 131 pàg.

Joan Escales Barbal va néixer a Casa Pey, al poble d'Enviny (Pallars Sobirà), el 2 de març de 1930. Va estudiar al Seminari de la Seu d'Urgell, després va ser ordenat capellà, va estudiar Magisteri, Teologia i Psicologia. Els últims 25 anys els va viure a Enviny on va compartir tot el bo que les muntanyes i els prats li van aportar a ell mateix.

Llibres més
venuts el mes
de JUNY

JOSEP F. MÀRIA I SERRANO SJ

Diari d'un pelegrí modern
Editorial Claret

COLAS GUTMAN MARC BOUTAVANT

Gos Pudent i la seva colla
Blackie Books

JOSEPA FORNS

*En temps difícils,
un xic de felicitat*
Editorial Claret

+claret

SALVADOR MACIP
¿Què ens fa humans?
Arcàdia, 2022, 172 pàg.

Conèixer les nostres característiques genètiques, bioquímiques i cel·lulars, en el context de la història, la cultura i l'evolució, ens pot ajudar a comprendre'ns millor com a espècie i a respondre, des de la metodologia científica, algunes de les preguntes que ha plantejat tradicionalment la filosofia.

CONCHI GARCÍA
Anem al mercat!
Estrella Polar, 2022, 22 pàg.

Quan els nadons comencen a menjar s'obre un món de sabors, textures i experiències noves per a ells; és molt emocionant! Aquest llibre vol acompanyar aquest moment tan únic perquè les criatures identifiquin els aliments que ingeriran i puguin reconèixer-los quan se'ls trobin al plat.

CRÍTICA DE CINE

MERCÈ LAJARA

Llicenciada en Biologia i doctora en Bioètica

CINCO LOBITOS

DIRECCIÓ: Alauda Ruiz de Azúa

INTÈRPRETS: Laia Costa, Susi Sánchez, Ramón Barea, Mikel Bustamante, entre altres

MÚSICA: Aránzazu Calleja

Drama familiar

Espanya

104 minuts

Tornar a començar

Cinco lobitos és una producció espanyola dirigida per Alauda Ruiz de Azúa. L'òpera prima d'aquesta directora ha estat la guanyadora de l'últim Festival de Màlaga. Va rebre el premi no només a la millor pel·lícula, sinó també al millor guió. Com a colofó, les dues protagonistes van compartir el premi a la millor actriu.

La temàtica central de la pel·lícula és la família. Aquesta és una felicitat coincidència amb la també premiada *Alcarràs*. S'agraeix que aquesta realitat fonamental de la societat esdevingui motiu d'inspiració d'alguns cineastes actuals.

Amaia (Laia Costa), acaba de ser mare per primer cop. El seu marit (Mikel Bustamante) es veu obligat a marxar de casa per qüestions laborals. Els seus pares (Susi López i Ramon Barea) van a casa seva i l'ajuden els primers dies. Aviat se sent superada per la situació i decideix tornar al bonic poble del País Basc on va passar la seva infantesa i gaudir de l'ajuda dels seus progenitors. Aquí haurà de tornar a ser filla. Aquí descobrirà que no tot és perfecte; hi ha molts silencis i molts secrets que sortiran a la llum. Aquí haurà de reinventar el seu rol familiar i afrontar el que no tenia previst. I ho aconseguirà.

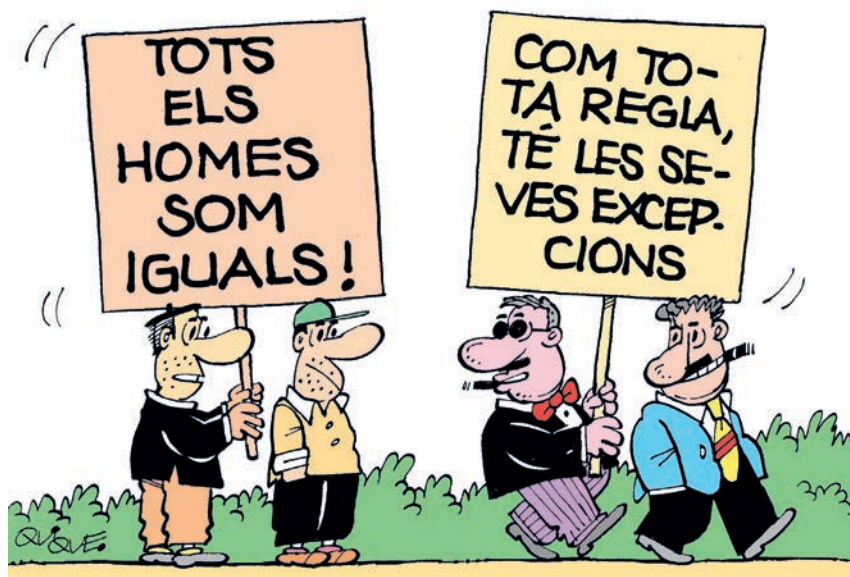
Aquest film exposa moltes temàtiques intel·ligentment entrella-

çades: la maternitat, les relacions familiars i les de parella, les incompatibilitats entre la maternitat-paternitat i el món laboral, la dificultat per expressar els sentiments, la necessitat de no deixar passar les oportunitats per donar i rebre afecte, la malaltia, la cura de l'altre... la mort.

A la pel·lícula són tan importants les paraules com els silencis i els gestos. Hi ha lloc per a la responsabilitat personal i familiar i també per a les contradiccions. Hi ha moments per a la protesta, però també per a la reconciliació. Les relacions de parella no són fàcils, requereixen un temps tranquil de diàleg sincer i d'esforç per posar-se en la pell de l'altre. Ser mare tampoc no és fàcil, i el film mostra dues mares i dues filles amb els seus encerts i les seves errades. Sempre cal estar a punt per aprendre i per perdonar, perquè no hi ha ningú perfecte i la vida contínuament ens ho ensenya. No es posa en dubte, més aviat s'emfatitza, que es pot recuperar el temps perdut i tornar a començar.

El que ens mostra *Cinco lobitos* no és una família edulcorada, és una família real. Estimar és això, fer-ho des de la realitat i aquesta topa amb la nostra feblesa. Acceptar-nos i passar per sobre de les nostres vulnerabilitats: això és estimar, això és construir la família.

AMB BON HUMOR

CRÍTICA LITERÀRIA

JORDI SOLEY
Editor i lector

Un llibre extraordinari

DOMINIQUE REY
La adoración en el corazón del mundo
Cor Iesu, 2022, 188 pàg.

Els cristians hem d'estar atents als signes dels temps. Un d'ells, innegable, és la proliferació de capelles d'adoració al Santíssim i el protagonisme que l'adoració té en cada cop més parròquies. Vivim un període de «primavera eucarística».

Ara ens arriba aquest llibre signat per Mons. Dominique Rey, que ens ajuda a aprofundir en el sentit d'aquesta pràctica.

El llibre està estructurat en quatre blocs. El primer ens parla de la importància del silenci interior, necessari per fer fora tant de soroll i poder escoltar Jesús que ens parla. El segon parla de la bellesa de l'Hòstia, un tema que no s'acostuma a tractar gaire. És una bellesa amagada, que no ens vol aclaparar, una mostra de l'amor delicat que Déu ens té.

El tercer bloc reflexiona sobre el temps i l'eternitat, present ja en Crist Eucaristia, que reuneix el passat sacrifici del Calvari, el present on el tenim amb nosaltres i el Crist ressuscitat que és el nostre futur. En darrer lloc, el llibre ens fa veure que, en un món que viu en crisi perpètua, sacsejat per diferents col·lapses (malalties, recessions, guerres...) l'Eucaristia és la nostra gran font d'esperança. Com escriu l'autor: «El col·lapse del món retorna el cristià a la perspectiva escatològica de la seva fe... L'adoració ens convida a abandonar aquesta desesperança que ens rosegava davant l'estat del nostre món» i tornar a «la virtut de l'esperança que, tot i les aparences de vegades contràries, porta el món cap al seu fi, és a dir, cap a Déu, la vida eterna, i no pas cap a l'aniquilació».

La adoración en el corazón del mundo és un llibre per llegir en petits glops, amb atenció, un llibre per reflexionar-hi i pregar, un llibre d'aquells als quals s'hi pot tornar moltes vegades i així seguir alimentant la vida interior. Un llibre que ens ajuda a comprendre millor aquest immens misteri, el tresor de la presència real de Jesús que ha volgut, per amor, fer-se present al Santíssim Sacrament, a qui podem adorar i que desitja de tot cor parlar amb nosaltres.

RAUXA

Persones, germans (II)

Fa pocs mesos Espanya, amb l'aval de la resta d'Europa, va canviar com un mitjà la postura que havia mantingut durant més de quaranta anys i va reconèixer que el Sàhara Occidental és part del Marroc. A canvi, és clar, aquest país es comprometia a impedir que els migrants creuessin la frontera de Ceuta i Melilla. La feina bruta la fa el Marroc i Espanya i Europa se'n renten les mans. «Incidents» com el de vuit anys enrere a la platja del Tarajal —15 morts a mans de la Guàrdia Civil— a partir d'ara ja només succeiran en territori marroquí. La massacre de Melilla no és cap fatalitat, forma part d'un pacte homicida. Si això hagués estat obra dels conservadors, aleshores els mateixos que ara han segellat aquest acord haurien estat els primers a cridar a la mobilització popular «contra la dreta». Però com que l'autor d'aquesta infàmia és un govern progressista, solidari i compromès amb els drets de les persones i dels pobles, la reacció ha estat nul·la. Cal reconèixer que té mèrit: aplicar mesures pròpies de l'extrema dreta (blindar fronteres, permetre una matança d'immigrants i encara justificar-la en bé de la nació), i que això no suscit cap onada general de protestes indignades. La suposada extrema esquerra ha quedat desautoritzada i s'ha cavat la pròpia tomba. El ciutadà mitjà, en temps de vaques magres, mira per ell mateix i no vol ni recordar la lleugeresa amb què pronunciava la paraula «solidaritat» quan tot li anava bé. En aquestes circumstàncies, el cristià té el deure d'anunciar la dignitat de la persona i denunciar la destrucció de la vida humana. Quan els poderosos utilitzen les persones vulnerables com a moneda de canvi, l'Església no pot deixar de fer costat als més febles i proclamar que són els nostres germans.

EDUARD BRUFAU

Agenda

Altres bisbats

UNIVERSITAT DE LA MÍSTICA

Del **dilluns 1 d'agost al dissabte 6**, a Àvila, recés *Alma buscarte has en mí* amb M. Victoria Hernández i José Antonio Vázquez. Més informació: tel. 920 352 240.

Barcelona

CATEDRAL

El **dimarts 19 de juliol**, a les 11.00, ofici en honor a la Mare de Déu de les Claus i cant de la Salve davant la imatge de la Puríssima a la catedral de Barcelona.

PARES TEATINS

El **dijous 21 de juliol**, a les 20.30, concert del Cor Bruckner Barcelona i Noctes Cor de Cambra (taquilla inversa) a l'església de Sant Gaietà, c/ Consell de Cent, 293 - Barcelona.

Girona

CONCERT

El **divendres 22 de juliol**, a les 19.30, concert del cor holandès Delft Vakantiekoor a l'església de Sant Mori. Repertori clàssic religiós i profà de Morley, Porcell, Brahms i Duruflé, entre d'altres.

SANTA MAGDALENA

El **dissabte 23 de juliol**, a les 17.30, pujada a l'ermita de Santa Magdalena de Codó, al santuari de la Mare de Déu de la Salut de Terrades.

Sant Feliu de Llobregat

ACCIÓ CATÒLICA OBRERA

Del **dilluns 22 d'agost al dissabte 26**, a la casa d'espiritualitat de Santa Maria de Lavern, exercicis espirituals amb el tema *Plantar llavors de mostassa*. Inscripcions: tel. 935 058 686.

Solsona

MUSEU DIOCESÀ I COMARCAL DE SOLSONA

El **dimecres 20 de juliol**, a les 20.00, conferència de Marc Vilajuana sobre *Gregorià per als frescos de Pedret-Concert solista comentat*.

Vic

SONS DEL CAMÍ

El **dimecres 20 de juliol**, música amb ànima amb Messengers (gòspel i espirituals); el **divendres 22**, a les 21.00, actuació de l'Orfeó Donostiarra. Tots dos actes tindran lloc a la basílica de la seu de Manresa.

Solucionari p. 38-39

1. Lc 7, 36-50. Significat: esclatar a plorar intensament.
2. Mt 27,24. Significat: desentendre's d'algun problema.
3. Mt 6,9-13. Significat: esdevenir-se molt sovint.
4. Mt 7,6 Significat: no donar coses de valor a algú que no té la capacitat de fruit-ne ni d'utilitzar-les degudament).
5. Mt 21, 13-46. Significat: expressar la diversitat en un lloc o en un grup.
6. Jn 20, 19-29. Significat: encertar en una qüestió.

àguila-Joan, àngel-Mateu, lleó-Marc, bou-Lluc.

Verticals:

1. Abraham; 2. Israel; 3. Ester; 4. Judit; 5. Gòlgota; 6. Samaria

Horizontals:

1. Betlem; 2. David; 3. Maria; 4. Raquel; 5. Judes; 6. Herodes

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

Pels ancians, perquè la seva experiència i saviesa ajudi els més joves a mirar el futur amb esperança i responsabilitat

Catalunya Cristiana

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions
Periòdiques en Català

El setmanari rep l'ajut de la Generalitat de Catalunya

www.catalunyacristiana.cat

 /catalunyacristiana

 @catcristiana

 catalunya_cristiana

 Catalunya Cristiana

Director: Mn. Miquel Ramón Fuentes

Redactors: *Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Macià Grau, Rosa M. Jané, Carme Munté, Joan Andreu Parra, Rosa Peraire*
Lingüista: *Montserrat Pibernat*
Fotògraf: *Agustí Codinach*

Col·laboradors d'aquesta setmana: *Marcos Aceituno, Pilarín Bayés, Quique Fernández, Bernat Folcra, José Ignacio García, Antonio Gil, Jaume González Padrós, Joan Guiteras, Mercè Lajara, Sara Martí, Ignasi Miranda, Victòria Molins, Glòria Monés, Francesc Nicolau, Joan Palero, Joan Pallarès- Personat, Ramon Prat, Valentí Serra, Lluís Serra, Jordi Soley, Sebastià Taltavull, Montserrat Unterlöhner, Bàrbara Virgil, P-J Ynaraja*

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

redaccio@catalunyacristiana.cat

administracio@catalunyacristiana.cat

publicitat@catalunyacristiana.cat

subscripcions@catalunyacristiana.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: *Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura*

Administració: *Isabel Giral (comptabilitat), Dídac Campos (subscripcions)*

Autoedició i compaginació: *Macià Grau*

Impressió: *Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri.*

Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

IGNASI MIRANDA
ROSA MARÍA JANÉ CHUECA

Hogar de María, fundat el 2014, és una organització sense afany de lucre orientada a defensar, acollir i protegir la vida humana des de la concepció fins a la mort natural. Un dels seus serveis principals és ajudar la dona embarassada en totes les seves necessitats materials, humanes i espirituals fins que el nadó faci un any. Parlem d'aquesta iniciativa amb Miriam Pareja, coordinadora d'una de les seus de Hogar de María de l'Eixample de Barcelona.

Quina és la tasca d'aquesta organització?

Hogar de María, que treballa guiata per la Mare de Déu, ofereix una alternativa real a l'avortament, una alternativa de vida, donant suport, seguiment i ajudant en tot el que podem. Quan no hi ha opcions, no hi ha llibertat. Evidentment, a l'Estat li surt més barat i més a compte que les dones avortin que haver d'ajudar les famílies.

Com hi arriben les dones?

Les dones arriben a Hogar de María de diferents maneres: pot ser des de xarxes socials, pel boca-orella... tot i que majoritàriament ho fan a través d'internet, sobretot Instagram on som força actius, també hi ha alguna llevadora propera a l'associació que dona aquesta opció.

I quin és el procés?

La primera vegada que una dona s'adreça a l'organització, se li fa una entrevista, es valora la seva situació, quina és la seva història i quines necessitats presenta. A partir d'aquí, s'acull la dona i cada setmana se l'atén. Rep formació i un lot setmanal amb productes d'higiene i de neteja. Un mes abans de donar a llum se li proporciona la canastreta amb tot el necessari per a l'hospital i els primers dies. Un cop que ha nascut el nadó, se li entrega tot allò necessari com són els bolquers, la llet, els cereals...

La nova llei de l'avortament aprovada pel Govern espanyol permet que les menors de 16 anys pu-

Miriam Pareja, coordinadora d'una de les seus de Hogar de María a l'Eixample de Barcelona

«Oferim una alternativa a l'avortament, una alternativa de vida»

guin avortar sense permís patern... quina lectura en fan?

És una barbaritat, horrible, perquè a una nena no se li pot deixar aquesta càrrega tan feixuga. Tenir un nadó als 16 anys no és una cosa gens fàcil i comporta moltes renúncies, però el fet d'avortar provoca un trauma i una ferida per a tota la vida. És com una mena d'estafa, perquè realment moltes dones, i encara menys una nena, no són conscients del que estan fent, que és deixar que matin el seu nadó. Mai no et penediràs d'haver dit «sí» a la vida, d'haver donat l'oportunitat de donar la vida a algú, i és molt possible que et penedeixis d'haver dit «no». Dir «sí» a la vida aporta di-

versitat a la societat.

Tenen cap suport de l'administració?

Les administracions públiques no ofereixen recursos per a les joves embarassades i l'opció més fàcil és l'avortament. Amb tot, sí que és veritat que des de Serveis Socials ens envien moltes noies i això és una cosa bona perquè significa que és una opció que comença a obrir-se pas, però es deixa tot el pes en l'associació privada perquè no hi ha recursos des de les administracions públiques per oferir a aquestes noies. En tot cas, si l'administració ofereix ajuda és quan ja ha nascut el nadó, perquè normalment primer els ofereixen l'avortament.

NO VESTIM DE DOL ELS NOSTRES BOSCOS

UNA IMPRUDÈNCIA ENS HO CREMA TOT

incendis.gencat.cat

Diputació
Barcelona

1822
2022

112

emergències

Fem-ho / BÉ
TOT POSSIBLE

Generalitat
de Catalunya